

WEAPON UNIVERSE

Online 9

ภาคแรกจากจักรวาลออนไลน์

(จบ)

Story : Sengjar

263

หกนาถ์

เหนือท้องฟ้าระหว่างเมืองเฮราโพลิสกับป่านอกเมือง มีวัดฤ

รูปวงกลมเส้นผ่านศูนย์กลางสามเมตรลอยอยู่ บนวัดฤลอยได้มีหญิงสาว
ผมสีน้ำตาลอ่อนเป็นลอน ใส่เสื้อสีน้ำเงินเปิดไหล่ เผยร่องอกที่มีขนาด
ไม่น้อย กระโปรงสั้นรัดรูป เรียวขาขาวยาวเข้ากับรองเท้าส้นสูงสีดำ
ใบหน้ามีเส้นห้เข้ากับชุดที่สวมใส่ เรียกได้ว่าถ้าใครเห็นก็ต้องเหลียวมอง
ทว่าการแต่งกายแบบนี้ก็จะแปลกตาไปสักนิดเมื่อมาอยู่ในเกม WUO
จากจุดที่ยืนอยู่เมื่อมองลงไปกลับพบว่าพื้นกลายเป็นโปร่งใส มองเห็น
ป่าและเมืองด้านล่างได้อย่างชัดเจน ในมือหญิงสาวถือไม้ค้ำทอง เธอ
ก้มมองนาฬิกา เมื่อเห็นได้เวลาจึงจดไม่ใคร่ไหนที่ปาก แล้วเสียงหวาน
ชวนฟังก็ดังขึ้น

“สวัสดีค่ะ ดิฉัน ลลิตา นักข่าวสาวประจำช่อง WUO มาพบกับ

คุณอีกครั้ง” ท่าเอียงคอเล็กน้อยประจำตัวเวลากลับทักทายนั้นเป็นเอกลักษณ์ของนักข่าวทรงเสน่ห์ประจำสถานี WUO

“วันนี้ถือเป็นครั้งที่สองที่ฉันได้รายงานสงครามตีเมืองระหว่างกิลด์อย่างที่คุณทราบดี ภาพที่ทุกท่านได้ชมเป็นเทปหลังจากสงครามจบ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎการถ่ายทอด เพื่อไม่ให้ใครได้ข้อมูลระหว่างการต่อสู้จนเกิดข้อได้เปรียบเสียเปรียบ แต่รับรองว่าคุณผู้ชมจะได้รับชมอย่างจุใจในทุกแง่มุม และไม่น่าเบื่อในกรณีที่สงครามกินเวลานาน เพราะเราจะตัดต่อส่วนสำคัญ รวมถึงเชิญผู้เชี่ยวชาญทางด้านเกมการวางแผนมาอธิบายขั้นตอนการสู้รบ จุดเด่นจุดด้อยเหมือนครั้งก่อนหน้า ดูจากสงครามครั้งก่อนที่ใช้เวลาไปเจ็ดชั่วโมง ครั้งนี้คงใช้เวลามากกว่า เนื่องจากเป็นสงครามใหญ่ของกิลด์ระดับ S กับกิลด์รวมระดับ A และ B คาดว่าตัดต่อให้ชมได้ในวันพรุ่งนี้ช่วงเย็นตามเวลาในเกม”

ภาพตัวอย่างสงครามครั้งก่อนปรากฏที่จอด้านหลัง เยื้องไปทางซ้ายของลลิตา ซึ่งเป็นภาพผู้เล่นที่โจมตีต่อสู้กันในมุมต่างๆ

“ความตื่นเต้นในครั้งก่อนคิดว่าทุกท่านยังคงจำได้ดี ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนเหลือคนเพียงฝ่ายละไม่ถึงหนึ่งร้อย สุดท้ายก็บุกเข้ายึดตรงได้จนชนะ เพียงแต่ครั้งนี้ผิดกับครั้งที่แล้วที่เป็นเมืองชั้นที่หนึ่งอย่างมาก ทั้งปริมาณผู้เล่นและระดับเมือง เรียกได้ว่าเป็นอภิมหาสงครามครั้งใหญ่สุดที่เคยมีมาในเกม ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้นได้อีกง่ายๆ”

ภาพด้านหลังเผยให้เห็นตัวเมืองเฮราโพลิสในมุมสูง

“ใช่แล้วค่ะ นี่คือการตีเมืองชั้นในสุด เมืองเฮราโพลิสที่มีทางเชื่อมต่อถึงสี่ดินแดน มีมูลค่าตัวเมืองมหาศาลจนกิลด์เพียงกิลด์เดียวไม่อาจยึดเมืองได้ ด้วยความเป็นที่ต้องการขนาดนี้ เหล่ากิลด์พันธมิตรจึงได้รวมตัวกันเกิดเป็นแนวร่วมขนาดใหญ่ มีจำนวนสมาชิกมากกว่ากิลด์อันดับสองและสามรวมกันอีก ที่ฉันพูดเฉพาะกิลด์อันดับสองและสาม

เนื่องจากกิลด์อันดับหนึ่งที่ครอบครองเมืองเฮราโพลิสอยู่ในขณะนี้ มีจำนวนสมาชิกเพียงห้าคนเท่านั้น เรียกได้ว่าเป็นห้าคนที่แสนอันตรายที่สุดในเกม ณ เวลานี้ เพราะเป็นถึงนักล่าอันดับหนึ่งถึงห้า!”

ภาพด้านหลังเปลี่ยนเป็นตารางอันดับกิลด์พร้อมจำนวนสมาชิก

“ไม่น่าเชื่อใช่ไหมคะ กิลด์สมาชิกเพียงห้าคนสามารถขึ้นเป็นกิลด์อันดับหนึ่ง ที่สำคัญยังมีค่าเตือนจากระบบว่าจะไม่รับผิดชอบในทุกกรณีกับทุกสิ่งที่กิลด์นี้ก่อขึ้น จนเหล่าผู้เล่นโงะจันกันว่าเป็นกิลด์เด็กเล่นบ้าง โกงเกมบ้าง ซึ่งในที่นี้ทางช่อง WUO ได้เข้าไปสอบถามทางผู้บริหารแล้ว ได้คำตอบว่า เกมนี้ไม่มีการโกงใดๆ ทั้งสิ้น ทุกคนมีสิทธิ์ใช้ทุกอย่างในเกมเท่าเทียมกัน ถ้าทำตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในเกมได้”

ภาพเปลี่ยนเป็นคำเตือนตัวใหญ่ พร้อมกับคำยืนยันเรื่องไม่โกงจากทางบริษัทเกม

“เท่านั้นยังไม่พอ หลังจากที่ถูกตั้งกิลด์นี้ขึ้นมา ผู้ที่เรียกชื่อกิลด์นี้ตรงๆ กลับประสบเหตุอันตรายมากมาย ทั้งหายสาบสูญ บาดเจ็บหนัก บางคนถึงขั้นเสียชีวิต หรือกิลด์ล่มสลายไปเลยก็มี จนเหล่าผู้เล่นไม่มีใครกล้าเรียกชื่อกิลด์นี้ตรงๆ เปลี่ยนไปเรียกว่า กิลด์ที่คุณก็รู้ว่าใคร บ้างก็เรียกว่า กิลด์หายนะ ถึงกระนั้นความน่ากลัวอันลึกซึ้งของกิลด์นี้ก็ยังคงสร้างความหวาดกลัวต่อผู้เล่น จนอดคิดไม่ได้ว่าคงไม่มีใครกล้าหาเรื่องแล้ว แต่มานับนี้ได้มีกิลด์ที่หาญกล้าชาญชัยมาต่อกร โดยรวบรวมสุดยอดฝีมือหลากหลายมารวมตัวกัน มีการฝึกซ้อมกลยุทธ์อย่างหนัก ลงทุนทุกอย่างเพื่อชัยชนะ พวกเราไปรับฟังการสัมภาษณ์ก่อนเริ่มการต่อสู้ได้ค่ะ”

ภาพเปลี่ยนเป็นสภาพภายในกิลด์ป้อมฟ้าปฐพีและพันธมิตรนอกเมือง

“สวัสดีค่ะ ดิฉัน ลลิตา นักข่าวสาวประจำช่อง WUO ทางเรามาสัมภาษณ์ผู้เล่นก่อนที่จะเริ่มสงครามจริง แต่ไม่ต้องกลัวหรอกนะคะ

ทั้งหมดจะถูกถ่ายทอดหลังสงครามจบแล้วเท่านั้น รายได้จากการถ่ายทอดจะหัก 5 เปอร์เซ็นต์ ให้แต่ละฝ่ายค่ะ”

“ครับ อันนี้ผมทราบจากการถ่ายทอดครั้งก่อนแล้ว แต่ถึงกระนั้นผมก็รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับการสัมภาษณ์จากคุณลลิตา และพร้อมจะให้ความร่วมมือเต็มที่ครับ” การเดียนยืดออกตอบ แสดงให้เห็นความเชื่อมั่นภาพลักษณ์ของเขาในครั้งนี้มีผลต่อการเป็นกิลด์อันดับหนึ่งในอนาคต

“เฮ!” เสียงตะโกนก็ก้องดังสนั่นไปทั่วบริเวณ สร้างความฮึกเหิมขึ้นไปอีกขั้น ทุกคนเห็นตรงกันว่าได้เลือกผู้นำที่ถูกต้องแล้ว เป็นผู้นำที่พาไปสู่ชัยชนะอย่างแน่นอน

“งั้นขอเริ่มนะคะ ไม่ทราบว่าทางคุณการ์เดียนมั่นใจในศึกนี้แค่ไหนคะ” ลลิตายื่นไมค์เข้าไปใกล้

“ขอบคุณสำหรับคำถามครับ จะบอกว่ามันใจเต็มร้อยก็คงไม่ใช่ เพราะถึงแม้ทางเราจะเตรียมการมาเป็นอย่างดี ผีก็เล่นอย่างหนัก คิดคำนวณแผนการทุกอย่างให้ดีที่สุด ถึงกระนั้นใครที่ประมาทในสงครามย่อมต้องผิดพลาดและเกิดความพ่ายแพ้ตามมาได้ แต่ผมเชื่อมั่นครับคนเราถ้าพยายามและตั้งใจจริง ไม่ว่าเรื่องอะไรผลสำเร็จมันก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม” คำกล่าวทรงภูมิที่ร่างไว้ทั้งคืนถูกพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำด้วยน้ำเสียงทรงพลัง เรียกได้ว่าถ้าใครได้ยินต้องชื่นชมในความคิดของเขาอย่างแน่นอน

“สมแล้วที่ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสุดยอดผู้เล่นคนหนึ่ง ขนาดเตรียมพร้อมก็ยังไม่ประมาท พอจะบอกรายละเอียดแผนการได้ไหมคะ” ลลิตาถามคำถามต่อไป

“ขอบคุณสำหรับคำถามครับ ในส่วนนี้ขอให้งงซุน เสนาธิการประจำกิลด์ผมเป็นผู้ตอบแล้วกัน” การเดียนผายมือไปด้านข้างที่กงซุนยืนอยู่ กงซุนก้าวออกมาตามจังหวะที่ตกลงกันไว้ ผู้นำที่แท้จริงไม่จำเป็นต้อง

ต้องทำทุกอย่าง สำคัญคือรู้จักใช้คนและควบคุมคนให้เป็นไปตามแนวคิด
ของตน

“คุณคือกงซุนที่เขารู้จักใช้คนและควบคุมคนให้เป็นไปตามแนวคิด
สงคราม มามากกว่าสิบรอบจริงไหมคะ” ลลิตาถามหนึ่งในคำถามที่
เตรียมไว้

“ก็ไม่น่าดั้นนั้หรือ บางเล่มผมก็อ่านแล้วรอบบ้าง สิบรอบบ้าง
แต่ถ้าเล่มไหนน่าสนใจมากอ่านยี่สิบรอบก็มีครับ ของพวกนี้ยิ่งเราศึกษา
เท่าไร กลับพบว่ามึะอะไรที่ลึกซึ้งมากขึ้น ถ้าเราหยุดพอใจ เราก็จะไม่
สามารถพัฒนาได้อีก” เสียงชื่นชมและสรรเสริญปนทั้งออกจากปากผู้เล่น
โดยรอบ

“สุดยอดจริงๆ ถ้าอย่างนั้น ทางคุณกงซุนคงมีสุดยอดแผนการใน
ครั้งนี้ละคะ พอจะบอกได้ไหมคะ” ลลิตาถามประเด็นที่คิดไว้ก่อนหน้า

กงซุนมองทุกคนที่จ้องเขาอย่างชื่นชม “ได้ แต่คงไม่ทั้งหมด
เพราะไม่แน่ว่าในนี้อาจมีสายของกิลด์ไหนนะก็เป็นได้ การประมาทบอก
ทุกอย่าง ย่อมทำให้สงครามพลิกได้ในทันที เนื่องจากอีกฝ่ายเตรียมการ
ตั้งรับทัน แผนของผมเรียกว่า เจ็ดสิบสองกองธงทัพพิสดาร ด้วยการจัด
ทัพแบบดาวหกแฉกเจ็ดสิบสองทัพ ทำให้เปลี่ยนแปลงได้ไม่รู้จบนับพัน
หมื่น แสนกระบวน ทุกกองทัพปรับสมดุลผู้เล่นแต่ละสายแต่ละอาชีพ
เป็นอย่างดี ตำแหน่งสามารถทดแทนกันได้ตลอดจากการฝึกฝนอย่างหนัก
จึงมั่นใจว่าทางเราจะได้เปรียบในการต่อสู้ครั้งนี้อย่างแน่นอน”

“คือจะอธิบายเพิ่มอีกนิดได้ไหมคะ มันยังกว้างไป” ลลิตาพยายาม
หาข้อมูลเพิ่ม เวลาที่ต้องรายงานระหว่างสงครามจะได้คล่องขึ้น และ
ไม่ผิดพลาด

กงซุนส่งสายตาขอความเห็นการไต่ถาม เมื่อได้รับไฟเขียวจึงกล่าว
ต่อ

“อีกนิตก็ได้ครับ ผมจะลอยขึ้นไปบนฟ้าพร้อมกับการ์ดเดียนเพื่อคอยป้องกัน จากนั้นผมจะใช้ธงหกลี สิบสองหมายเลข สั่งการทัพให้เคลื่อนไปตามที่กำหนด ตอนนี้ออกได้เท่านี้จริงๆ ครับ เขาเป็นว่าถ้าจบศึกแล้วจะตอบรายละเอียดเพิ่มให้”

ลลิตาเสียดายที่ถามเพิ่มไม่ได้ แต่ก็เข้าใจว่าสงครามแบบนี้การที่จะเผยได้ทุกอย่างมันก็ไม่สมควรจริงๆ จึงได้แต่ถามคำถามอื่น

“คุณการ์ดเดียนคะ ทางเราได้ข่าวว่าคุณทุ่มเงินซื้อค่าวาร์ปประตูเชื่อมเมืองจากกิลด์ราชีนี เพื่อชนผู้เล่นทั้งหมดเข้ามาบุกหลักถ่วงหน้าสามวัน เรื่องนี้จริงแค่ไหนคะ”

“ขอบคุณสำหรับคำถามครับ ในส่วนนี้ อย่างที่เราทราบกันดี กิลด์หยานะใช้วิธีการโกงบางอย่างทำให้เข้ามาในเมืองชั้นในสุดได้ โดยที่เมืองรอบนอกยังตีไม่ครบ จึงไม่สามารถเดินทางมาด้วยวิธีอื่นได้เพราะติดบาร์เรียร์ระหว่างเมือง จำเป็นจะต้องใช้วิธีผ่านประตูเชื่อมเมือง” การ์ดเดียนกล่าวเสียงเข้ม เพราะเสียเงินกับเรื่องนี้ไปไม่น้อย ยิ่งมองคนของกิลด์ราชีนีที่ยึดตอนรับเงิน ทำให้ยิ่งแค้นใจ แต่ปัญหานี้ก็คงจะคลี่คลายถ้าตีเมืองได้ การใช้สิทธิ์ทำบัตรประจำเมืองในฐานะเจ้าเมืองก็คงง่ายขึ้นและคงทำเงินจากธุรกิจนี้ได้ไม่น้อย ตอนนี้นคงต้องยอมจ่ายไปก่อน

“แต่ถ้ารอครบเวลา ระบบก็จะวาร์ปมาให้โดยอัตโนมัติสินะ ไม่เห็นจำเป็นต้องเสียเงิน หรือไม่ก็ส่งมาบางส่วนก่อนก็ได้” ลลิตาแย้งตามกฎหมายการอำนวยความสะดวก เนื่องจากผู้เล่นหลายคนไม่ต้องเสียเวลาเดินทางสามารถทำภารกิจอื่นระหว่างช่วงเวลาได้ เพราะบางพื้นที่อาจต้องใช้เวลาเดินทางหลายเดือน

“เรื่องนั้นผมขอเป็นคนตอบแล้วกันครับ เนื่องจากกิลด์หยานะเป็นกิลด์เจ้าเล่ห์ ชั่วร้ายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในเกมนี้ ดังนั้น เราไม่อาจวางใจได้เลยว่าพวกนั้นจะไม่วางกับดักใดๆ ไว้ จึงต้องใช้เวลาสามวัน

สำรวจกับดักทั้งหมดเพื่อความปลอดภัย ส่วนที่ไม่เอามาบางส่วนนั้น เป็นเพราะระบบจะสุ่มผู้เล่นกระจายตัวรอบเมือง ทำให้ช่วงนั้นเกิดสภาวะสุญญากาศ ซึ่งอาจถูกโจมตีได้ เราจึงต้องชวนคนที่มีส่วนร่วมมาให้หมด เพื่อจัดตั้งกองธงทั้งเจ็ดสิบสองอย่างสมบูรณ์” กองขุนแทรกตอบคำถามนี้

“แสดงว่าศึกครั้งนี้มีความมุ่งมั่นมาก ทั้งเงินลงทุน การฝึกซ้อม เรียกได้ว่าทุ่มหมดหน้าตัก แพ้ไม่ได้เลยสิคะ” ลลิตาถามจี้ส่วนสำคัญ เพราะถ้าแพ้ขึ้นมาความสูญเสียที่เกิดขึ้นในครั้งนี้น่าจะเป็นเหตุการณ์ใหญ่ในหน้าประวัติศาสตร์เกม WUO

“ไม่ใช่แพ้ไม่ได้ครับ แต่เราจะไม่แพ้ เราจะสู้ เพื่อความถูกต้อง เพื่อนำเกมของเรากลับคืนมา ให้มันรู้ไปว่า ตราบใดที่ยังมีคุณธรรม เราจะไม่แพ้”

“ใช่ เราจะไม่แพ้”

“เราจะต้องกำจัดกิลด์หยานะไปให้ได้”

“เอาความสุขในการเล่นเกมนะของเรากลับคืนมา”

“เอาน้องออดีคืนมา”

“เราจะสู้ให้สุดใจ”

เสียงตะโกนสนับสนุนดังกึกก้องหลังจากการเคียดแค้น

ลลิตาต้องรอเวลาสักพักเสียงถึงเบาลง

“ฉันคิดว่าต้องใช้เวลาเท่าไรสงครามถึงจะจบลงคะ” ลลิตาถามบทวิเคราะห์ในส่วนเวลาเพื่อที่จะได้ไปใช้ในตอนท้ายรายการว่าฝั่งไหนจะเวลาได้แม่นยำมากที่สุดต่อไป

“ตรงนี้ผมขอตอบครับ คิดว่าใช้เวลาแปดถึงสิบสองชั่วโมง เนื่องจากภายในเมืองใช้สเกลไม่ได้ เราจึงต้องเผื่อเวลาไว้ แต่อย่างไรก็ต้องจบก่อนยี่สิบสี่ชั่วโมงแน่นอนครับ” กองขุนตอบ

“งั้นคำถามสุดท้าย หลังจากที่คุณชนะ คุณจะทำอะไรคะ”

การไต่ถามมองสมาชิกที่เฝ้ารอคำตอบ เหล่าพันธมิตรต้องการจะรู้เช่นเดียวกัน

“ขอบคุณสำหรับคำถามครับ สำหรับศึกนี้ผมไม่ได้สู้เพื่อตัวเอง แต่สู้เพื่อความถูกต้อง แต่เราคงปฏิเสธไม่ได้ใช่ไหมครับ หลังสงครามย่อมเกิดการแก้แค้นของผู้ที่แพ้สงคราม ผู้อ่อนแอที่แพ้ไม่รู้จักแพ้ ทางกิลด์บ็อมฟ้าปฐพีจะเข้าบริหารเมืองเฮราโพลิสอย่างเต็มที่ เปิดรับผู้เล่นพันธมิตรที่จะเข้ามาร่วมเติบโตไปด้วยกัน เราจะไม่บังคับ ถ้าใครไม่เข้าร่วมเราก็ยังคุ้มครองทุกคนจากการแก้แค้น เท่าเทียมกับลูกกิลด์ทุกคน เพราะเราคือเพื่อน คือคนที่เคยร่วมเป็น ร่วมตาย ผ่านสงครามที่แสนโหดร้าย ทำสิ่งเหล่านี้มาด้วยกัน ด้วยเกียรติของชื่อ การไต่ถาม ผู้พิทักษ์ของทุกคน ผมสัญญาครับ”

“เฮ!!!”

“สุดยอด”

“สมแล้วที่พวกเราเลือก”

“ท่านการไต่ถามหล่อที่สุดเลยฮ้า”

“เราจะสู้เพื่อเพื่อนเช่นกัน”

“น้องออโต้ต้องรักผม”

“เราจะไปด้วยกัน จนถึงที่สุด”

ภาพบนหน้าจอเป็นการตะโกนของผู้เล่นอย่างต่อเนื่อง ลลิตาสรุปการสัมภาษณ์กิลด์บ็อมฟ้าปฐพีเมื่อครู่อีกครั้ง

“จบไปแล้วนะคะกับคำสัมภาษณ์ คิดว่าทุกท่านคงจะทิ้งกับแนวคิดและวิธีการของกิลด์บ็อมฟ้าปฐพี เนื่องจากมีกิลด์พันธมิตรเข้าร่วมจำนวนมากและกระจายตัว ทางเราจึงไม่สามารถไปสัมภาษณ์กิลด์ใดกิลด์หนึ่งได้ แต่โปรดวางใจ หลังจบศึกนี้ทางเราจะไปตามสัมภาษณ์หัวหน้ากิลด์ทุกกิลด์ที่เข้าร่วมมาให้ทุกท่านได้รับฟังอย่างแน่นอนค่ะ

ต่อไปก็สัมภาษณ์หัวหน้ากิลด์ผู้ลี้กลับ กิลด์อันดับหนึ่งกันค่ะ”

ภาพตัดเป็นภายในปราสาท ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลยาวถึง
 ต้นคอ สวมชุดเกราะสีฟ้ามีรูปมังกรที่หน้าอก กำลังทำหน้าอกบุญไม่รับ
 ที่เรกกลิตาไม่กล้าเดินเข้าไป แต่พอชายหนุ่มเห็นเธอก็ลี้ยืมให้อย่าง
 อบอุน หญิงสาวจึงก้าวไปเพื่อสัมภาษณ์ ข้างกายชายหนุ่มมีหญิงสาวอีก
 สี่คนใส่ชุดกิโมโน ชุดเกราะลายมังกรสีฟ้า ชุดเกราะลายมังกรแปดหัว
 และชุดแม่มด ทั้งสี่สาวงดงามและโดดเด่นเมื่อยืนเคียงข้างกับชายหนุ่ม
 ผมสีน้ำตาล ทำให้รู้สึกได้ถึงพลังบางอย่างที่แผ่ออกมา

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่าคุณคือ The One หัวหน้ากิลด์ประจำเมืองนี้
 ไชหรือไม่คะ”

“ครับ คุณคงเป็นคุณลิตาที่ติดต่อมาใช่ไหมครับ”

“ค่ะ คุณลิตาจากช่อง WUO จะมาขอสัมภาษณ์ก่อนสงคราม ซึ่ง
 ทางเราจะฉายข้อมูลเหล่านี้หลังสงคราม และจ่ายค่าตอบแทนให้ 5
 เปอร์เซนต์ ของรายได้ค่ะ” ลิตาตอบ

“ว้าว คุณลิตาจริงๆ ด้วย หนูเป็นแฟนตัวยงเลย ดูทุกเทปเลย
 นะคะ เซฟเก็บไว้ด้วย” อควอริสยื่นหน้ามายิ้มดีใจ

“ใช่ หนูขอลายเซ็นด้วยนะคะ ถ้าเพื่อนหนูรู้นะ ต้องอิจฉาแน่เลย”
 เอชิสหยิบสมุดกับปากกาส่งให้

“เขียนว่า ให้เอชิสกับอควอริส แผลผู้น่ารักนะคะ”

“ได้ค่ะ” ลิตารับสมุดกับปากกาขึ้นมาเซ็นก่อนเพื่อการสัมภาษณ์
 จะได้ง่ายขึ้น

“ขอบคุณค่ะ เย้! ได้ลายเซ็นคุณลิตาแล้ว” เอชิสยื่นสมุดให้
 อควอริสดู ก่อนกระโดดดีใจไปด้วยกัน

ไป!

“เอชิส อควอริส นี่มันใช้เวลาที่ไหน” อวานี่ดูสองแผ่นที่มาขอลายเซ็นเวลานี้

“เขาก็กะ เดี่ยวหนูทำอะไร คิดดูนะถ้าไม่ขอเวลานี้แล้วจะไปขอตอนไหนกัน พี่อวานี่ไม่รู้หรือ คุณลลิตาเขาดังและมีควแน้นขนาดไหน เรียกว่าระดับคิวทองเลยนะคะ” เอชิสย่อนอยู่ด้านหลังวันเพื่อความปลอดภัย

“ปล่อยน้องไปบ้างเถอะพี่ คุณลลิตาเขาดังจริงๆ น้องยังดูรายการเขาเลย” อาลิเซพยายามช่วยเพราะอควอริสก็มาหลบหลังเธออีกคน

“ได้ ครั้งนี้จะปล่อยไปก่อน พี่หลังทำอะไรคิดถึงหน้าด้วย ตอนนี้งำลังเป็นการเป็นงาน” อวานี่ไม่วายดูส่งท้าย

“คะ คุณแม่”

“เดี๋ยวเถอะ” แม่สาวสายตาพิฆาตยังมองคาคโทษ

“เอน่าครับ เรามาเล่นเกมสนุกๆ อย่าไปซีเรียสเกินไป” วันยกมือขอ เพราะไม่นั้นไม่จบแน่

“มาสเตอร์นั่นแหละตัวดีกว่าคนอื่นเลย ซีเรียสบ้างก็ดีนะคะ โดยเฉพาะเรื่องกินมากเกินไปนี่” อริสบ่นอยู่ในหัววัน เพราะพอมายู่เมืองชั้นใน มีมอนสเตอร์ระดับสูงเยอะ ทำให้เจริญอาหารขึ้นอีก

ลลิตานิ่งหาจังหวะแทรกไม่ถูก คนพวกนี้คิดบ้างไหมว่ากำลังอยู่ในภาวะสงครามใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา มีผู้เล่นนับล้านที่เฝ้าติดตามข่าวและผลของสงครามในครั้งนี้

“เออ มีอะไรจะถามต่อไหมครับ ถ้าไม่มีแล้วผมจะได้ไปทำอย่างอื่น ช่วงนี้ค่อนข้างยุ่งพอสมควร” วันถามหลังจากเห็นลลิตานิ่งไปนาน ตัวเขาคิดถึงกำหนดการในวันนี้ซึ่งยุ่งไม่น้อย โดยเฉพาะช่วงหลังสงครามจบลง

“มีคะ มีคะ คือทางคุณ The One รู้สึกอย่างไรบ้างคะกับการตีเมืองครั้งนี้”

“ค่อนข้างลำบากครับ”

“นั่นเพราะจำนวนคนที่มากกว่าหรือเปล่าที่ทำให้กังวลคะ” ลลิตาถามต่อตามผลการวิเคราะห์ จากที่เธอทราบมา จำนวนคนอีกฝ่ายมากกว่าถึงหนึ่งร้อยเท่า แต่ไม่สามารถบอกได้ เหมือนภายในเมืองนี้จะไม่มีคนประจำอยู่เยอะนัก ทั้งนี้เพราะกิลด์ราชินีก็ไม่สามารถอยู่ในเมืองได้ จึงเหลือแค่ไม่กี่กิลด์เท่านั้น จะว่าไป กิลด์พันธมิตรของกิลด์นี่ก็เป็นกิลด์ตั้งใหม่ แม้จะได้อันดับมาอย่างก้าวกระโดด แต่ก็ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่ดเด่น ทั้งสมาชิกเหล่านั้นก็ไม่ได้มาเติมกิลด์ ส่วนใหญ่อยู่ประจำเมืองตัวเองด้วยซ้ำไป

“ใช่ครับ แต่ปกติมันก็ต้องมากกว่าสิครับ ไม่งั้นก็แย่เลย” วันตอบเหมือนเป็นเรื่องปกติ

“ແ່ຍ່อย่างไระคะ ปกติต้องอยากให้อีกฝ่ายน้อยกว่าสิ หรือว่ามีแผนโจมตีวงกว้างเลยคิดว่าจำนวนเยอะไว้โจมตีง่าย” ลลิตาถามต่อ

“ถ้าเรื่องโจมตีจำนวนเยอะก็เล็งง่ายครับ ผมยังไม่ค่อยแม่นด้วย แต่ไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ผมพูดอยู่เลย” วันแย้ง

ลลิตาขมวดคิ้ว สันหรณ์ใจแปลกๆ

“เดี๋ยวนะคะ สรุปว่าเรื่องที่ค่อนข้างลำบากกับเรื่องคน ทางคุณ The One หมายความว่าอย่างไรคะ”

“อ้อ! คือตอนนี้กิลด์ราชินีไม่สามารถเข้าเมืองได้ ทำให้คนไม่พอครับ ผมเลยสั่งให้ผู้เล่นที่ไม่สามารถเข้าเมืองใช้โอกาสนี้ผลิตสินค้าเพิ่มอยู่ บางส่วนก็ทำจากช่างนอกส่งมาได้หรอกครับ แต่บางอย่างต้องใช้เครื่องจักรที่อยู่ในเมืองนี้ทำ พอคนไม่พอก็ลำบาก ตรงนี้ผมคำนวณไว้แล้วว่า ถ้าเสร็จสงครามเมื่อไร ผู้เล่นต้องอยากเข้ามาดูภายในเมืองหลังสงครามแน่ ตอนนั้นลูกค้าน่าจะเยอะ ถ้าเราไม่เตรียมพร้อมไว้ ของเกิดขาดตลาดขึ้นมา คงมีคนไม่พอใจและเสียลูกค้าไปไม่น้อย ความพอใจ

ของลูกค้าเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งความประทับใจครั้งแรกด้วยแล้ว ผมเลยบอก
ว่าถ้าไม่มีคำถามอะไรผมจะได้ไปทำงานต่อครับ”

วันอธิบาย ในใจคิดว่าระหว่างให้ทำจากเมืองอื่นแล้วส่งมาแทน
หรือจะกลับไปประดิษฐ์เครื่องมือทำของที่ระลึกประเภทที่ทำไม่ยากอย่าง
สติ๊กเกอร์ เซ็มกัลดีดี

ลลิตานั่งไปอีกครึ่ง คนพวกนี้ไม่คิดจะทุกขร้อนอะไรเลยหรือนี่มัน
เหตุการณ์ระดับอภิมาสงครามเลยนะ สงครามที่หาไม่ได้อีกในอนาคต
อันใกล้ หรืออาจไม่มีอีกเป็นครั้งที่สอง

“คือ...การที่เตรียมการแบบนี้แสดงว่ามั่นใจในชัยชนะลึะ ทั้งๆ ที่
จำนวนต่างกันมหาศาล ไม่ทราบว่ามีแผนอะไรบ้างคะ”

“อืม ถ้าไม่มีอะไรผิดจากที่คิดคงชนะครับ ส่วนแผนหรือ เอาเป็น
ชื่อ โรงงานไม่ได้มาตรฐาน แล้วกันครับ” ชื่อที่เหมือนคิดสตๆ ออกมาจาก
ปากวันทำเอาคนฟังอึ้งไปไม่น้อย

“อะไรนะคะ คือขอให้พูดชื่อซ้ำ และคำอธิบายด้วยค่ะ” ลลิตาต้อง
ถามซ้ำ

“ชื่อ แผนการ โรงงานไม่ได้มาตรฐาน ครับ แบบว่าโรงงานนี้ไม่มี
ระบบตรวจสอบคุณภาพ รับวัตถุดิบที่ไม่รู้ที่มาแน่ชัด ขอให้ถูกและผลิต
ออกมาได้ก็พอ สุดท้ายพอลูกค้าทราบก็เลยคืนสินค้าทั้งหมด จนต้องปิด
โรงงานครับ” วันอธิบายชื่อแผน ถ้าคนในมาฟังก็คงรู้ความคิดสตๆ

“เป็นแผนที่เยี่ยมมากค่ะ” ลลิตาคำนในใจ แต่เสียงจะชักใช้ต่อ
ชื่อแผนไม่น่าเป็นแผนการลับกนิธ ถ้าขึ้นถามต่ออาจเป็นรกรับส่งไม่ได้
มาตรฐาน คนขายไม่ยืม พนักงานไม่บริการลูกค้าต่อก็ได้ เอาเป็นว่าค่อย
ไปมั่วอธิบายตามการต่อสู้อัจฉริยะแทน

“ขอบคุณครับ แผนนี้ผมคิดว่าน่าจะทำให้สงครามจบเร็ว เรื่อง
พวกนี้ถ้าไม่ระวังบางทีมันก็พังง่ายๆ เหมือนกัน” วันยิ้มดีใจเมื่อมีคนชม

แผนการที่เพิ่งตั้งชื่อ ไม่เหมือนกับสี่สาวที่ยังทำหน้าไม่พอใจกับชื่อนี้อยู่ เขาว่ามันก็ตรงประเด็นดีแท้ๆ

“เห็นบอกว่าจบเร็ว แสดงว่าทางนี้คำนวณแล้วใช้เวลาไม่นานสินะ เป็น...หกหรือเจ็ดดีคะ” ลลิตากลับเข้าเรื่องเวลาเพื่อจะได้สรุปเปรียบเทียบกับอีกฝั่ง

“อืม น่าจะหกครับ” วันตอบตามที่คำนวณไว้

“ไม่น่าเชื่อ ทางนี้คิดจะจบมหาสงครามภายในหกชั่วโมงเลยหรือคะ แผนการคงสุดยอดมากสิ” ลลิตาตาโต

“เดี๋ยวนะครับ ไม่ใช่หกชั่วโมงครับ แต่เป็นหกนาที่ต่างหาก” วันแย้ง

“หา! หกนาที่ คุณบอกจะจบมหาสงครามในหกนาที่เนี่ยนะ มามากยังไม่อืดเลยด้วยซ้ำ” ลลิตาเผลอตบตะโกน เพราะฟังอย่างไรก็เหมือนล้อเล่น

“ครับ หกนาที่ ขึ้นเสียเวลามากไปกว่านี้ ขาดทุนกันพอดีสิครับ นี่ ก็ไม่มีลูกค้าเข้ามาหลายชั่วโมงแล้ว คนทำธุรกิจจะมานั่งรอไม่ได้หรอก ต้องหาโอกาสค้าขายให้เร็วที่สุด ยิ่งช่วงนี้กำลังบูมก็ต้องรีบจัดการให้เร็วครับ” วันยืนยันคำตอบเดิมพร้อมเพิ่มเหตุผล

ลลิตาปาดเหงื่อที่ไม่มีทางมี เธอสงสัยว่าตัวเองสัมภาษณ์คนปกติ อยู่หรือเปล่า คนตรงหน้าไม่ได้มองเรื่องที่ต้องต่อสู้กับคนจำนวนมากศาล แต่กลับให้ความสำคัญกับลูกค้าจำนวนมหาศาลแทน แต่ด้วยสปีริต เธอจึงต้องตั้งคำถามต่อไป

“งั้นฉันขอถามคำถามต่อไปเลยนะคะ หลังจบสงครามทางคุณ The One คิดจะทำอย่างไรต่อคะ”

“อ่านหนังสือครับ ผมไม่ได้อ่านหนังสือมาหลายชั่วโมงแล้ว คงต้องไปอ่านสักเล่มก่อนทำอย่างอื่น”

ลลิตาอึ้งไปอีกรอบ ตามปกติต้องฉลองหรือทำอะไรที่ดูยิ่งใหญ่ให้
สมกับการชนะสงครามสิ

“คือในส่วนของกิลด์ มีแผนจะทำอะไรต่อหลังชนะสงครามคะ”

“ก็ค้าขายไงครับ ผมว่าตอบไปแล้วนะ ไม่เป็นไรครับ ตอบอีกครั้ง
ก็ได้ ผมจะค้าขายให้เมืองนี้มีมูลค่าจนต่อให้ทรัพย์สินทุกกิลด์รวมกันก็
ไม่มีทางจะขึ้นตีเมืองได้ อ้ออย่าง ผมจะใช้ระบบเศรษฐกิจที่เอื้อประโยชน์
แก่คนหลายฝ่าย หนึ่งในนั้น...คนเราเมื่อได้รับผลประโยชน์ครั้งหนึ่งย่อมไม่ยอม
เสียไปง่ายๆ ถ้าไม่มั่นใจพอว่าจะได้อีก เมื่อไม่มีใครอยากเสียผลประโยชน์
ย่อมไม่มีความคิดอยากตีเมืองที่มีทั้งกำลังทรัพย์และกำลังทางทหารสูง ถึง
กระนั้น เมื่อมีผลประโยชน์ย่อมมีความวุ่นวายความเห็นแก่ตัว จึงต้อง
ควบคุมไปกับกฎที่เคร่งครัด ไม่ผ่อนปรนแม้คนทำผิดจะเป็นคนรู้จักกับผม
เมื่อทุกอย่างโอเค ต่อไปจะได้ไม่ต้องเสียเวลา เสียลูกค้านี้อีกครั้ง”

วันตอบ เน้นคำว่า เสียเวลา เป็นพิเศษ จนสี่สาวขมวดคิ้ว เพราะ
รู้ความหมายของวันดี

ลลิตากลืนน้ำลายลงคอ สรุปลได้อย่างเดียวว่าคนตรงหน้าจะใช้
เศรษฐกิจควบคุมการทหารแทน ซึ่งถ้าเมืองมีมูลค่าสูงจริง ก็คงกลายเป็น
เมืองปลอดภัยสงครามตลอดไป ผู้เล่นบางส่วนจะมั่นใจมาค้าขายมากขึ้น
จึงเป็นเมืองศูนย์กลางที่ถ้าใครคิดจะตีก็จะส่งผลไปทั่วทั้งเกม เป็นกลยุทธ์
ที่น่ากลัวแต่ทำได้ยาก ต้องกล้าเสี่ยงกล้าลงทุนจริงๆ ถึงทำแบบนี้ได้

“ต่อไปขอถามคำถามนอกสงครามแทนนะคะ เป็นคำถามที่ผู้เล่น
อยากจะรู้เหมือนกัน คือทางคุณทั้งห้าได้ชื่อว่าเป็นนักล่าอันดับหนึ่งถึงห้า
จึงอยากจะขอสัมภาษณ์เกี่ยวกับฉายาที่ตั้งขึ้น จนเป็นที่โจษจันไปทั่ว
ถึงความกล้าคะ”

“ฉายา?” วันงกับคำถาม

“อ้อ! เรื่องนี้หนูตอบให้ได้คะ คือตอนที่พี่วันไม่อยู่ พวกเราคุยกัน

กับพี่โตว่าอยากมีฉายาบ้าง พวกเธอเลยตั้งให้ค่ะ” อควอริสตอบ ฉายา เป็นสิ่งที่ต้องให้คนจำนวนหนึ่งยอมรับ วิธีการที่ง่ายที่สุดคือแจ้งฉายาแก่ คนในกิลด์ขนาดใหญ่ ดังนั้นสำหรับกิลด์ราชีนี เรื่องนี้จึงเป็นเรื่องที่ ง่ายมาก หน้าจอของอควอริสขึ้นรายชื่อฉายาแต่ละคนให้วันดู

จักรพรรดินี สายฟ้าผู้โอบอ้อม อาลิเซ่

จักรพรรดินี ปฐพีไร้ผู้ต้าน อวานี

จักรพรรดินี คลั่งสมุทรรแผ่ไพ้วทำลาย อควอริส

จักรพรรดินี เพลิงมรณะแผ่ร่อนผู้ต้องสาป เอชิส

“ความจริงมีฉายาให้พี่วันด้วยนะ แต่มันติดตั้งไม่ได้เพราะพี่อริส บอกว่าพี่วันมีฉายาติดตั้งแล้ว ชื่อฉายาว่า จักรพรรดิ ไร้บัลลังก์ เพราะ บัลลังก์ถูกมีมึงยัดไปแล้วไง คิกๆ” เอชิสหัวเราะชอบใจเมื่อนึกถึงตอน ตั้งชื่อฉายาแล้วเห็นมีเม่นอนบนบัลลังก์อย่างสบาย อีกอย่าง พี่วันก็ไม่เคย ไปนั่งบนบัลลังก์อยู่ดีเพราะชอบนั่งเอนอ่านหนังสือมากกว่า บัลลังก์นั้น แข็งเกินไปและไม่เหมาะแก่การอ่านหนังสือเป็นอย่างยิ่ง

“งั้นฉันขอถามพวกคุณเลยแล้วกันค่ะ คิดอย่างไรถึงตั้งชื่อฉายาว่า จักรพรรดินี ค่ะ” ลลิตาหันไม้ค้ำไปทางสี่สาวแทน

“เท่านี้ค่ะ”

“ความลับของผู้หญิงค่ะ แต่ถ้าได้ลายเซ็นลงสู่ใจอาจบอกก็ได้ค่ะ”

“คือเพื่อนตั้งให้ค่ะ”

“ขอไม่ตอบแล้วกัน เอชิสเอาอีกแล้วนะ”

“โห! ลายเซ็นลงสู่ใจมันของแรร์เลยนะ” เอชิสทำแก้มป้องเสียตาย ลลิตาเริ่มปวดหัวตื้อบ คนพวกนี้ดันห่วงเรื่องชื่อมากกว่าสงคราม และบอกว่าตาสุใจนี่นะของแรร์ ก็แค่เด็กๆ ชอบเท่านั้นแหละ ถ้าวัด เรตติ้งกันจริงอย่างไรเธอก็กินขาด นักข่าวสาวผู้ล้วงลึกเจาะทุกประเด็น ไม่สิ...ตอนนี้ยังไม่ได้ข้อมูลอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย สายเลือนักข่าว

อย่างเธอไม่ยอมแพ้กับเรื่องแค่นี้แน่

“สุดท้ายแล้ว มีอะไรจะกล่าวกับทางบ้านไหมคะ”

“เสร็จสงครามอย่าลืมมาอุดหนุนกันนะครับ ทางเมืองเรามีหลาย
อย่างให้เลือกซื้อเลือกใช้”

“เพื่อนๆ เค้าได้ออกทีวีด้วย เดี่ยวจะอัดแจกเลยนะ”

“อย่าลืมไปโหลดบทสัมภาษณ์ด้วยนะ”

“...”

“อควอริส เอซิส!”

ณ ห้อง GM

“ตรูดูบทสัมภาษณ์แล้วปวดหัวแทนคุณตาจริงว่ะ” รองเซนมอง
ภาพด้วยความสงสาร

“ไม่รู้สิ ผมชินแล้ว พวกนี้ก็แค่พูดไปตามจริง เล่นสนุกไปตามเกม
ไม่ได้ป่วนเลยสักนิด ถึงแม้มันจะป่วนมาก ไม่สิ มันป่วนสุดๆ เอาเถอะ
ยังงี้ก็มีวานีผู้เล่นแสนเก่งที่น่ารักอยู่คนหนึ่ง” รองอเร็กซ์แย้งตามความ
จริง โดยไม่ลืมอวยผู้เล่นคนโปรด

“ช่างเถอะ เดี่ยวมันก็จะไปตามที่ผู้เล่นคนพิเศษบอกนั่นแหละ ถึงจะ
ไม่รู้จะทำงี้ก็ตาม” รองคิมตัดบท

“ช่วยยย ไม่ต้องคิดมาก พวกนี้เปลืองๆ ยังไม่ได้ทำอะไรก็ตายหมด
แล้ว และต่อให้ใช้วิธีไหนก็ตาม เมืองไม่มีทางเป็นอะไรด้วยระบบสงคราม
ที่ทำไว้ตั้งแต่ก่อนหน้านี ต่อให้เมืองหายไปก็เรียกกลับมาได้สบายๆ
ตอนนี้ปูเสื่อสงครามที่จบเร็วสุดในประวัติศาสตร์แล้วกัน” รองอเร็กซ์
เปิดจอใหญ่ฉายภาพมุกกว้าง และถอยไปเฝ้าดู แน่นอนว่าเหล่า GM ต่าง
พันธุ์ผู้ชนะกันแบบไม่ต้องเดาแม้แต่เน้ย

ภายในเกม

ด้านหลังจากเปลี่ยนเป็นตัวเลขนับถอยหลัง

“ตอนนี้ก็ได้ดูบทสัมภาษณ์ไปแล้ว เหลืออีกไม่กี่นาทีมหาสงครามที่ใหญ่ที่สุดจะเริ่มขึ้น” ลลิตารายงาน ตามองตัวเลขบนจอที่นับถอยหลังลงเรื่อยๆ ระหว่างนี้ผู้เล่นด้านนอกต่างอยู่ในระยะที่กำหนดไว้เพื่อป้องกันการถูกวาร์ป

ทางด้านล่าง

“นายว่าผมให้สัมภาษณ์เป็นอย่างไร” การ์เดียนถามกงซุนที่นั่งอยู่ข้างๆ

“มีการปลุกจิต กระตุ้นให้อีกเหิมดีครับ คิดว่าคงทำให้ผู้เล่นอยากมาอยู่กับกิลด์เราหลังสงครามมากขึ้นด้วย” กงซุนตอบ

“ก็ต้องแน่นอนอยู่แล้ว นี่ผมให้แฟนที่เข้าประกวดนางงามได้รับรางวัลมาหลายเวทีเขียนบทให้เลยนะ พวกนี้เขาฝึกการตอบคำถามให้โดนใจผู้ชมเป็นอย่างดี” การ์เดียนเล่าเรื่องแฟนอย่างภาคภูมิใจ

“เหลืออีกสิบวินาที เราจะเริ่มนับถอยหลัง”

5

4

3

2

1

เสียงระบับดังขึ้น

ระบบสงครามประจำเมืองเฮราโพลิสเริ่มแล้ว ผู้เล่นที่ไม่เกี่ยวข้องจะถูกย้ายไปเมืองใกล้เคียง ผู้เล่นที่ลงชื่อไว้ระบบจะส่งไปประจำสนามรบ

โดยอัตโนมัติ สงครามจะจบภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงตามกฎหมาย

“พวกเราเตรียมลุย รอสัญญานท่านกงซุน” เหล่าผู้เล่นรอกงซุน
ลอยตัวส่งสัญญาณธง

“ดูสิพอเริ่มสงคราม อาวุธต่างสั่นร้องเลย”

“ของข้าก็ด้วย เหมือนมีพลังส่งออกมาจากอาวุธอย่างที่ไม่เคยเจอ
มาก่อน”

“แบบนี้พวกเราต้องชนะแน่ เราต้องกำจัดกิลด์หายนะ กิลด์
The One”

“กิลด์ The One ต้องพินาศ”

“ฆ่ามัน”

“ตายไปซะ”

แสงสว่างกระจายไปทั่วกองกำลังทั้งเจ็ดสิบสองหน่วย แต่ละคน
สัมผัสได้ถึงพลังที่แผ่จากอาวุธหลายชิ้นรอบตัว ความฮึกเหิมพุ่งขึ้นอย่าง
เต็มที่ ไม่มีใครคิดว่าวันนี้ตนจะแพ้ สมองคิดถึงการฉลองชัยล่วงหน้า ลาก
ยศ ชื่อเสียง เงินทองที่จะได้รับหลังได้เป็นส่วนหนึ่งของกิลด์อันยิ่งใหญ่

“ข้า The One ขอเชิญท่านเทพศาสตรา โปรดมารับอาวุธที่
ข้าได้ปลดผนึกแล้ว เป็นเครื่องบูชาญให้แก่ท่าน ขอท่านจงรับเครื่อง
บูชาญทั้งหมดเหล่านี้ แล้วแปรเปลี่ยนเป็นพลังทำลายศัตรูของข้าด้วย
เถิด”

ลั่นเสียง แหวนบูชาญที่นิ้วชี้ข้างซ้ายพลันเปล่งแสงเป็นสีเลือด
พุ่งตรงไปยังอาวุธที่เขาปลดผนึกไว้แล้ว มอบให้ผู้เล่นไปแจกจ่ายแก่กิลด์
พันธมิตร อาวุธในมือผู้เล่นปลดปล่อยพลังทั้งหมด รุนแรงจนผู้ถืออาวุธ
สลายตัวโดยไม่รู้ตัวตาย ผู้คนใกล้ตัวมองเห็นเพียงแสงสว่างก่อนหายเป็น
แสงตามไป ด้วยความเร็วที่แม้จะฟื้นขึ้นมาก็ยังไม่ทราบว่ามันตาย

เพราะอะไร ผุ่นกระจายไปทั่วจนมองอะไรไม่เห็น หลังจบศึกผู้คนก็ยังเห็นเพียงพื้นที่เป็นหลุมกว้างขนาดใหญ่เท่านั้น และเป็นพื้นที่บางส่วนที่ GM ไม่ซ่อมแซม เหมือนจะทิ้งไว้เป็นเครื่องเตือนใจ

“อืม แรงกว่าตอนเมืองเริ่มต้นเยอะเลยแฮะ สงสัยเพราะเป็นอาวุธระดับ B A S พลังทำลายเลยไม่น้อย ไม่เหมือนตอนเมืองเริ่มต้นที่เป็นอาวุธระดับ C D F” วันวิเคราะห์แรงทำลายที่เกิดขึ้นเพื่อคำนวณการใช้งานครั้งหน้าให้เหมาะสม

“มีคนยังไม่ตาย อยู่ทางนั้น ดูจากสภาพจิตแล้ววันนี้ไหวไปบ้าง แต่ร่างกายไม่น่าเป็นอะไร เรียกว่าไม่บาดเจ็บด้วยซ้ำ” อวานีรับคลื่นจิตได้จึงชี้ไปทางที่ยังมีคลื่นส่งมา สำหรับเธอแล้ว ถึงแม้จะไม่มีเกจพลังจิตก็ยังรับจิตที่แผ่จากผู้เล่นได้อยู่ดี

“วันนี้ไปกันครับ” วันซึ่งลอยตัวอยู่บนยานปลาตะเพียนมองไปยังตำแหน่งที่อวานีชี้ เมื่อถึงระยะที่ใช้พลังได้ จึงสร้างเกราะป้องกันเพื่อกระจายผุ่นออก มองเห็นพื้นเป็นหลุมลึกกว่าหนึ่งร้อยเมตร ตรงหน้ามีเสาตั้งอยู่และมีคนอยู่สองคน ซึ่งก็คือการเดียนกับกงซุนนั่นเอง

“มาสเตอร์คะ จากการใช้ Weapon Analysis พบว่าโล่อาวุธประจำตัวของการ์ดเดียนมีทักษะคือ ปฏิเสธทุกการโจมตี ถ้าตัวการ์ดเดียนยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหวคะ” อริสรายงานความสามารถของการเดียนจากสกิลที่วันใช้ตลอดเวลาจนเคยชิน

“วันนี้ไม่ยากครับ” วันหายตัวไปปรากฏข้างเสา มือขวาทาบบนผนังดิน

“แกมัน...เฮ้ย!” พื้นดินด้านล่างถูกทำให้หายไปโดยสกิลเทเลพอร์ต การเดียนซึ่งไว้ที่ยืนเสียหลัก สกิลป้องกันจากอาวุธประจำตัวจึงหายไป

“อควอริส เอซิส” วันสั่ง

“ได้คะ ลุย”

ดาบสีฟ้าน้ำทะเลในมือเอชิสเปล่งประกาย เธอถีบตัวออกจากยาน
ปลากะเบน ลมปราณในร่างรวมสู่ดาบจนควบแน่น เห็นเป็นแสงออรา

“เพลงดาบธारा หนึ่งในดาบถล่มโลกา” เพลงดาบที่รวมพลังไว้ใน
จุดเดียวพันร่างการเคียนที่กำลังร่วงหล่นไม่สามารถป้องกันตัวเองได้ขาด
เป็นสองท่อน อารูประจำตัวของเธอโจมตีทะลุพลังป้องกันและไม่สนใจ
ระดับเลเวล ถึงแม้ตอนนี้เธอจะเลเวลสูงกว่าก็ตาม

“นั่นก็ตาหนูแล้วสิ ขอลองเวทแรงๆ ดูบ้างแล้วกัน”

คทาประจำตัวรูปมงกุฎหมุนวน เกิดเป็นวงแหวนเวทเจ็ดวงรอบตัว
คทาที่หมุนเป็นรูปวงกลม

“ค่ายกลหกเหลี่ยม เจ็ดสิบสองทัพหรือ จันเจออ เวทไฟเจ็ดดาว
หนึ่งกระบวนบ้าง” วงเวทเปล่งแสง ก่อตัวเป็นอักขระสลัซับซ้อนต่างกัน
เจ็ดวง สำหรับสองแปด ถ้าเรื่องที่ชอบก็จดจำได้เป็นอย่างดี วงเวทที่
ซับซ้อนจึงถูกเขียนขึ้นอย่างรวดเร็ว แน่แน่นอนว่าเธอมีเวลาวาดอย่างสบาย
จากสภาพอีกฝ่ายที่กำลังร่วงลงไป

“เวทพายุไฟหิมิฟ” เปลวไฟหมุนวนเป็นเกลียวออกจากวงเวททั้ง
เจ็ด และหมุนวนตามกันเป็นรูปวงกลมเข้ากลืนกินกงซุนที่รอรับความตาย
จากการตกกระแทกพื้น ด้วยสภาพนั้นจึงทำได้เพียงแค่ตกใจกับความตาย
ที่มาเร็วกว่าเดิม ความรุนแรงของไฟเผาร่างกงซุนจนไม่เหลือซาก กลาย
เป็นแสงหายไป แน่แน่นอนว่าไม่จำเป็นการเคียนหรือกงซุน การตกจาก
ที่สูงกว่าหนึ่งร้อยเมตรก็ไม่รอดเหมือนเดิม เพียงแต่ตายเร็วขึ้นเท่านั้น

เสียงระบบดังขึ้นอีกครั้ง

ขณะนี้สงครามตีเมืองเฮราโพลิสจบแล้ว โดยฝ่ายกิลด์ The One
เป็นผู้ชนะค่ะ

“เย้! ชนะแล้ว” เอชิสตะโกนดีใจ

“จันเรากลับเมืองกันดีกว่าครับ จะได้ไปทำอย่างอื่นกันต่อ” วัน

กล่าวก่อนหยิบบัตรมิดิลับ แล้วหายตัวไปพร้อมกับยานปลากระเบน

“หา! เดี่ยวสิจบแล้วหรือ เพิ่งสามนาที่เองนะ แล้วนี่มันอะไร มีแสงสว่างวาบ จากนั้นก็ฝุ่นเต็มไปหมด ยังไม่ได้ถ่ายอะไรเลย แล้วสามนาที่แบบนี้จะไปตัดต่ออะไรเนี่ย” ลลิตาไวยกับภาพที่เกิดขึ้น ตา มองนาฬิกาจอข้างๆ ที่ขึ้นตัวเลข 2:59

ตุ๊ดๆๆ

“ลลิตาพูดค่ะ”

“ผมวรวิสนะ ไม่ต้องกังวล ไม่ต้องคิดมาก กลับมาได้แล้ว” วรวิสนะหนึ่งในผู้บริหารเกมผู้ดูแลสถานี WUO สั่ง

“ถึงไม่พูดดิฉันก็กลับแล้วค่ะ และครั้งหน้าถ้าเมืองนี้ถูกทำไม่ต้องส่งดิฉันมาเลยนะ บ้าไปแล้ว ทุกคนในเมืองนี้ ทั้งการต่อสู้สามนาที่ ยังทำเล็บไม่เสร็จหนึ่งด้วยซ้ำไป” ลลิตาบันพึมพำก่อนหายตัวกลับออกนอกเกม

264

หลังสงคราม

มุมหนึ่งในป่ารอบเมืองเฮราโพลิส ห่างจากจุดต่อสู้ไปกว่าสิบกิโลเมตร กลุ่มชายสี่คนยืนล้อมรอบชายคนหนึ่งซึ่งหลับตาอยู่ รอบตัวชายคนนั้นมีหน้าจอบปรากฏอยู่บนพื้น ส่วนใหญ่เป็นจอสีดำ มีเพียงบางจอที่ยังฉายภาพอยู่ เป็นภาพกลุ่มควัน หลุมที่ถูกเจาะจนลึก นั่นก็คือภาพหลังจากการต่อสู้เมื่อสักครู่นั่นเอง เมื่อชายคนดังกล่าวลืมตาขึ้น ภาพทั้งหมดก็หายไป

“คิดถูกแล้วที่ส่งแมลงวันจำนวนมากไปเพื่อไว้ The One เป็นคนที่ประมาทไม่ได้จริงๆ การโจมตีครั้งเดียวทำลายแมลงที่อยู่บริเวณนั้น และแรงระเบิดยังทำลายแมลงที่อยู่ใกล้เคียงอีก ยังดีที่ได้ภาพก่อนถูกทำลายและเหลือแมลงที่อยู่ห่างพื้นแรงระเบิด ดิมาก! สมแล้วที่เป็นศัตรูคู่อาฆาตของ MARA คนนี้” มารียิ้มอย่างพอใจ หลังจากที่ได้ทราบเรื่องสงคราม เขา

ก็ทราบทันทีว่า The One ต้องชนะอย่างง่ายดายแน่ จึงไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพวกกระจอกนี้โดยตรง เพราะมีแต่จะพ่ายแพ้ไปด้วยกันเท่านั้น แต่ถึงจะเป็นพวกกระจอกก็ยังมีประโยชน์ในการล้วงข้อมูลความสามารถครั้งก่อนในป่า เขาก็ยอมรับว่าประมาทเกินไปจนโดนแผนการทำให้ไร้พลังบางส่วน และถูกคำสาปของ The One เล่นงานจนตาย ดังนั้นสิ่งสำคัญคือข้อมูลความสามารถของฝ่ายตรงข้าม เพื่อหาแผนรับมือให้ได้ดีที่สุด

“เป็นไง ตรวจสอบความสามารถได้ไหม” มารหันไปถาม ภาพผู้ได้อาชีพลับ Analysis Master ที่วิเคราะห์ความสามารถฝ่ายตรงข้ามได้ ยกเว้นก็เพียงอาวุธประจำตัวผู้เล่นเท่านั้น ที่พยายามหาสกิลหรือไอเทมวิเคราะห์แล้ว แต่ก็ไม่สามารถหาได้ น่าจะเป็นเพราะเป็นเงื่อนไขพิเศษที่เกมนี้ไม่ยอมให้ผู้เล่นคนไหนรู้ความสามารถที่แท้จริงของอาวุธอีกฝ่าย

“ครับ จากภาพที่ท่านมาร์ใช้แมลงวันตรวจสอบหามา ผมจึงวิเคราะห์ข้อมูลของคนทั้งห้าได้ แต่บอกเลยว่าสมแล้วที่เป็นผู้เล่นอันดับหนึ่งถึงห้า โดยเฉพาะ The One ช่างเป็นคนที่ไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวมากที่สุดเลยครับ” ภาพส่งข้อมูลทั้งหมดไปให้มาร

“ต่อให้เป็นมหาเทพเจ้า ฉันก็จะชนะให้ดู ไหนดูซิ” มารเปิดหน้าจอข้อมูล ถึงจะเตรียมใจไว้แล้วก็อดตกตะลึงไม่ได้

“ผู้เล่นอะไรกันนี่ เลเวล 20 พลังชีวิตกว่าสิบล้าน พลังอื่นๆ ก็ไม่ต่างกัน แล้วยังปรารถนาทั้งเจ็ดธาตุระดับสูงสุด ธาตุทั้งเจ็ดระดับสูงสุดสุดท้ายก็พลังจิตเทเลพอร์ระดับ 7 อีก ทำได้อย่างไรกัน ไม่สิ เพราะว่า The One ถึงได้ทำได้มากกว่า สมแล้วที่เป็นคู่แข่งของฉันคนนี้” มารส่งเสียงกระดุนตัวเอง แม้ข้อมูลจะน่าเหลือเชื่อเพียงใดก็ไม่มีทางยอมแพ้ก่อนเลื่อนไปดูข้อมูลของหญิงสาวอีกสี่คนที่อยู่ด้วยกัน

“อืม เลเวลสูงกันทั้งนั้น พลังชีวิตก็เกือบล้านกันหมด แต่มีจุดเด่น

กันคนละอย่าง พลังปราณธาตุน้ำหนึ่งคน พลังธาตุแสง สายฟ้า กับไฟ พลังจิตสายสื่อสารหนึ่งคนแต่ก็เป็นระดับ 7 สมแล้วที่เป็นหญิงสาวที่อยู่ เคียงข้าง The One ประมาทไม่ได้สักคน ดูท่าแล้วฝีมือการต่อสู้ก็คงไม่ธรรมดา” มารครุ่นคิด วิเคราะห์หาแผนการหลังจากทราบข้อมูล

“เอางี้ดีครับ ผมว่าถ้าวัดแค่ค่าสถานะ พวกเราไม่มีใครสู้ได้แน่ ดูท่าคนเหล่านี้น่าจะมีอาชีพลับกันทุกคนอีก” ภาพถาม ส่วนตัวเขาคิดได้แต่แพ้เท่านั้น

“แล้วไง พลังน้อยกว่าจำเป็นต้องแพ้ด้วยหรือ จำไว้ละ สิ่งที่คุณเรียนมาจากหมอนั้น คือไม่มีอะไรที่ไม่มีวันแพ้พ่าย ขอเพียงใช้สมองหาวิธีที่ดีที่สุด เราต้องชนะอย่างแน่นอน” มารทำสีหน้าไม่ยอมแพ้ปน หงุดหงิดเมื่อต้องใช้คำสอนนั้นกระตุ้นตัวเอง คำสอนของคนที่น่าหวั่นได้ที่สุด แต่ไม่สามารถลืมได้ ไม่สิ ใครมันจะไปลืมได้ลงกัน

“เฮ้อ” พร่องหายใจเบาๆ ความจริงเรื่องที่เจ้านายบอกมันก็ดีอยู่หรอก แต่ต้องตัดสินใจร้อนลงบ้าง ยังดีที่เมื่อวานนี้อารมณ์ในโลกจริง เริ่มเย็นลงบ้างแล้ว จึงคิดแผนที่รอบคอบขึ้นบ้าง เพราะช่วงเจ้านายอารมณ์ปรวนแปรที่ไร มักพ่ายแพ้อย่างง่ายดายทุกที ทั้งที่เป็นคนฉลาด ไม่แพ้ใคร

“งั้นท่านมารคงมีแผนการที่จะชนะ The One แน่จนแล้วสิครับ” บกพยายามเอาใจ หลังจากก่อนหน้านี้โดนดูมาตลอด

“แน่นอน! คิดได้ยังไง แผนรับมือที่แน่นอนกับ The One มันไม่มีหรอกนะ ถ้าคิดแบบนี้เท่ากับว่าแพ้ไปแล้ว จำไว้ อย่าคิดแบบนี้อีก” มารตวาดบกหลังพูดคำต้องห้าม The One คนนั้นอย่างมากคือมีแผนที่ดีที่สุดเมื่อใดที่คิดว่ามันสมบูรณ์แบบก็ต้องแพ้เมื่อนั้น การพ่ายแพ้หลายพันครั้งที่ผ่านมายืนยันเรื่องนี้ได้ดี โดยเฉพาะครั้งใดที่ยามใจวุ่นซะแล้ว มักพ่ายแพ้ยับเยินยิ่งกว่าเดิม และโดนบอกว่าประมาทเกินไปทุกครั้ง ซึ่งจะ

ยอมให้เกิดขึ้นอีกไม่ได้

บอกได้แต่เกาหลีตัวเอง ทำอะไรไม่ถูก พุดก็โดน เจียบก็หาว่าไม่ช่วย คิดอีก สรุปอย่างไรก็โดนด่าอยู่ดี แต่ก็ช่วยไม่ได้ เพราะชีวิตนี้อุทิศให้บอสไปแล้ว ขอเพียงบอสพอใจ ให้ทำอะไรก็ไม่มีปัญหา

“จันทอนนี่คงต้องกลับไปวางแผนกันก่อน ช่วงสงครามนี้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมมาไม่น้อย” ลักษณะผู้ถนัดหาข่าวสารเอ่ย

“ก็ดี” จันทอนกลับไปวางแผนกันแล้วกัน” มารหียบับตรกลับเมืองแบบระบบสุสานที่ออกมาใช้ จากนั้นคนทั้งหมดก็หายไป ทิ้งไว้เพียงซากมอนสเตอร์ระดับสูงกองอยู่บนตำแหน่งที่พวกเขาเคยยืนอยู่

“มาแล้วๆ” เสียงใสดังขึ้นมากลางห้องพร้อมเสียงคนกระโดดลงเตี๋ยดังสนั่น

“พีวัน เลิกอ่านได้แล้ว มาดูก่อนสิ” เอชิสหันมาเขย่าตัววันที่ยังตั้งใจอ่านหนังสืออยู่

“จะดูไปทำไมครับ ก็รู้กันอยู่แล้วว่าผลเป็นอย่างไร แผนการทั้งหมดผมก็เล่าให้ฟังหมดแล้วนี่ครับ” วันกล่าวโดยยังไม่มองขึ้นมา เนื่องจากทั้งสองไขว่คว้าอย่าใช้สกลอ่านหนังสือในห้อง โดยรับปากว่าจะไม่ก่อวุ่นจนเกินไป ดังนั้นตอนนี้เขาจึงเอาหนังสืออ่านเล่นมาอ่าน เนื่องจากไม่จำเป็นต้องใช้สมาธิมากนัก

“โอ! พีวันก็ มันเหมือนกันเสียทีไหน นี้ออกทีวีเลยนะ ฉายทั้งในโลกจริงและโลกเกม เท่ออกจะตายไป ธารตั้งอัศวินโอไว้ด้วยแหละ” อควอริสแย้ง งานนี้เรียกได้ว่าดังสุดๆ เพื่อนๆ ต่างอิจฉาพวกเธอกันทั้งนั้น ตอนเอาลายเซ็นคุณลลิตาไปอวดก็กรี๊ดกร๊าดกันใหญ่

“แล้วทำไมต้องมาดูห้องผมด้วยครับ” วันถามโดยยังก้มหน้าอ่านหนังสือดังเดิม

“ก็ดูด้วยกันหลายคนมันสนุกกว่านี่คะ จะดูห้องพี่ก็ถูกล้างห้ามเข้าห้อง จะดูห้องพี่ฟ้าก็ไม่กล้าให้พี่วันเข้าห้องอีก ไม่รู้จะอายห้องตัวเองทำไม” เอชิสตอบ

“ดูในห้องของพวกเขาได้นี่ครับ” วันยังเป็นผู้ต้องการความสงบในการอ่านหนังสือเช่นเดิม

“ก็ห้องพวกหนูไม่มีที่ให้นั่ง และพี่ก็ไม่เข้าห้องแน่นอน ดังนั้นห้องพี่วันแหละดีที่สุดแล้ว แกมมีโทรทัศน์กับเครื่องเสียงชุดใหญ่” อควอริสย้ำเหตุผลสำคัญ โทรทัศน์ในห้องมีจอมอนิเตอร์ขนาดสองร้อยนิ้วพร้อมลำโพงครบชุด เรียกได้ว่าเป็นส่วนที่แปลกอย่างหนึ่งของห้องนี้ ที่มีเฟอร์นิเจอร์แค่เตียงกับชั้นหนังสือ เห็นว่าพี่วันเอาไว้นั่งชมร้องคาราโอเกะซึ่งแน่นอนว่าเวลาพี่วันชมจะไม่มีใครอยู่ในห้องเลย และไม่เคยมีใครขอยืมใช้ เนื่องจากกลัวว่าพี่วันจะนึกครึ้มอยากร้องเพลงด้วยขึ้นมา

“ว้าว! ถึงตอนสัมภาษณ์พี่วันแล้ว ดูลิพี่วันดูดีมากเลย สมกับที่ปล้ำแต่งตัวตั้งนาน เสียดยาทำหน้าบอญญไม่รับไปหน่อย พี่ฟ้าว่าไหม” เอชิสชี้ให้ดูหน้าจอที่ลิตาสัมภาษณ์พวกเขาอยู่

“อืม ก็ดูดีนะ แต่พี่ชอบวันแบบปกติมากกว่า วันแต่งแบบนี้มันก็ดูแปลกเกินไปมั้ง” อาลิเซตอบ ตาจึงมองวันสลับกับภาพบนหน้าจอ

“อ้อ! รู้แล้ว พี่ฟ้าหวง กลัวใครจะมาแย่งพี่วันละสิ คิกๆ พี่วันเขาก็บอกแล้วว่า จะรักพี่ฟ้าไม่เปลี่ยน ไม่มีใครมาเพิ่มอีก รักตลอดกาล รักสุดขีด สุดฤทธิ์สุดเดช ว่าทำไมพี่วันน่ารักขนาดนี้ โอ๊ย! พี่จะดีอีกแล้วเดี๋ยวฉลาดน้อยลงจะทำไง” เอชิสลูบหัวตัวเองหลังโดนตีหัวขัดจังหวะการแซว

“ก็ไอ้ที่พูด วันเขาเคยพูดที่ไหนกัน” อวานีทำหน้าดุ ที่นั่งดันพูดจาเกลี้ยงพี่สาวตัวเอง

“เคยสิ ริสะเขาเล่าให้ฟัง พี่อวานีไม่รู้หรอก ความรักของพวกเขา

ทั้งห้าคนลึกลงซึ่งขนาดไหน คิกๆ” เอชิสหัวเราะชอบใจ เพราะพวกเธอสองคนชอบไปฟังริสเซเล่าเรื่องที่คิดให้ฟัง มันสนุกดี บางครั้งยังนึกเลยว่าคิดได้อย่างไร

“พวกเธอก็รู้นี้ว่าริสเซเขาแค่คิดเล่นๆ ตามนิสัย เอามารวมกันได้ไง” อวานีแย้ง

“แค่นี้ก่อนนะพี่ จะตัดเข้าส่วนสงครามกับบทวิเคราะห์แล้ว” อควอริสเบรกกี้สาว ตามองหน้าจอที่ตัดกลับมาห้องส่ง ที่มีลิตานั่งอยู่บนโซฟายาว โดยชายอีกสองคนนั่งบนเก้าอี้วนมคนละตัว

“ที่ทุกท่านได้ดูจบไปเมื่อสักครู่นี้ เป็นบทสัมภาษณ์ผู้นำทั้งสองกิลด์ก่อนเริ่มสงคราม และหลังจากเริ่มสงครามแล้ว ทางสถานีได้เร่งติดต่อภาพทั้งหมดเพื่อให้ท่านผู้ชม ได้ชมภาพสงครามใหญ่ที่สุดสุดความสามารถ” ลิตาพูดไปตามสคริปต์ที่กำหนดไว้ ในใจก็คิดว่า ใส่อามาที่มามากยังไม่สนุกนี้ต้องใช้เวลาดัดต่อขนาดนี้เลยหรือ เหมือนว่าเพราะมันเร็วจัดนี้แหละ จึงต้องใช้เวลาานกว่าปกติ เพราะต้องมารวมหัวคิดว่าจะเอาอะไรมาให้ผู้ชมดูดี ไม่ถ่ายทอดก็ไม่ได้ เวลาก็จองไว้แล้ว โดยเฉพาะคำตัวนักวิเคราะห์ที่จำงมาก็จ่ายไปล่วงหน้า อย่างไรก็ตามก็ต้องใช้ให้คุ้มค่าช่วงเวลาจากนี้ไปต่างหากที่อยากกลับไปนอนบ้าน

“ก่อนอื่น ดิฉันขอแนะนำสุดยอดนักวิเคราะห์สงครามและกลยุทธ์ที่ผ่านเกมออนไลน์มานับไม่ถ้วน ไม่ว่าเกมไหนถ้ามีสงครามระหว่างกิลด์แล้วละก็ จะขาดนักวิเคราะห์สองคนนี้ได้เลย ขอเชิญท่านพบกับ คุณสงคราม กับคุณกลยุทธ์ ได้เลยคะ” กล้องแพนไปยังภาพชายหนุ่มวัยสามสิบ สวมชุดเกราะสีทองทั้งตัว เสียงตบมือจากหน้าม้านั่งไปทั่วห้องส่ง

“ผมนินิตที่ได้มาเป็นแขกในครั้งนี้ครับ” ภาพตัวอักษรแสดงชื่อสงคราม ปรากฏอยู่ด้านล่างจอ แล้วเลื่อนไปยังชายวัยยี่สิบแปด สวม

แวนตาอุเป็นนักวิชาการในชุดนักปราชญ์จีนโบราณ

“เราก็คือใจที่ได้มารายการนี้อีกครั้ง” ภาพตัวอักษรแสดงชื่อ กลยุทธ์ปรากฏอยู่ด้านล่างจอ ก่อนภาพจะตัดไปยังลลิตา แล้วซูมออกมาในระยะเห็นทั้งสามคน

“เพื่อไม่ให้เสียเวลา เราไปดูภาพสงครามกันเลยล่ะ” ลลิตาหันหน้าไปทางโพรเจกเตอร์ และภาพของสงครามก็ฉายขึ้น เป็นภาพนับถอยหลังเวลาจากสิบวินาทีก่อนเริ่มสงคราม ภาพตัดไปด้านล่าง ผู้เล่นส่งเสียงโห่ร้องปลุกใจ และเกิดแสงสว่างวาบขึ้นรอบอาณาเขตเมืองจนแสงตาพร้อมกับกลุ่มฝุ่นควันกระจายไปทั่ว จากนั้นก็เป็นประกาศของระบบว่าสงครามจบแล้ว ตัดไปที่นาฬิกาหยุดที่เลข 2:59 สุดท้าย หน้าจอฉายภาพหลุมขนาดใหญ่เป็นรูปวงกลมอยู่รอบเมือง ก่อนค้างไปในสภาพนั้น

“สงครามที่ยิ่งใหญ่จบในเวลาแค่สองนาที่ ห้าสิบเก้าวินาทีเท่านั้น หลังจากนั้นผู้เล่นที่พินคินซีฟก็ร้องเรียนกับทางบริษัทว่ามีการโกงกันขึ้นแน่นอนเราได้สอบถามมาล่วงหน้าก่อนออกรายการ ทางบริษัทเกมยืนยันกับเราว่าไม่มีการโกงแน่นอน ทุกอย่างเป็นไปตามเงื่อนไขและเป็นสิ่งที่ใครๆ ก็ทำได้ ถ้าปฏิบัติครบตามที่กำหนดไว้ คุณสงครามกับคุณกลยุทธ์มีความคิดเห็นกับเหตุการณ์นี้ยังไงล่ะ” ลลิตาโยนเผือกกร้อนให้ เพราะเธอไม่รู้ว่าจะบรรยายอย่างไรเหมือนกัน ก็มันไม่มีอะไรให้ดูสักอย่าง

“ร้ายกาจมากครับ เป็นกลยุทธ์ที่น่ากลัวและทุ่มเงินมหาศาล” กลยุทธ์ทำท่าทางทิ้ง สีน้าบ่งบอกว่าเข้าใจเรื่องทั้งหมด

“คือช่วยขยายความได้ไหมคะ” ลลิตารับถามความเห็น ในใจนับถือความสามารถในการวิเคราะห์กลุ่มควันต้มมาม่าสามนาที่ ได้ สมแล้วที่ผ่านศึกมาไม่น้อย

“เท่าที่ผมประเมิน เขาใช้กลยุทธ์โบราณมาผสมผสานกันอย่างลงตัว เรียกว่ากลยุทธ์ปิดทางน้ำจมเรือ” กลยุทธ์เอ่ยชื่อแผนการ ทำเอา

ได้รับเสียงฮือฮาดังทั่วห้องส่ง พร้อมกับสีหน้างุนงงของผู้ชม จะมีบ้างที่
ชอบอ่านหนังสือแนวสงครามที่ทำตาเป็นประกายเมื่อได้ยิน พร้อมหันไป
ซุบซิบกับเพื่อนเหมือนตนเข้าใจ

“มันเป็นอย่างไรหรือคะ” ลลิตาเองก็งังไม่แพ้กัน

“คือสมัยก่อนมีการรบโดยแล่นเรือผ่านแม่น้ำ ฝ่ายตั้งรับพอทราบ
จึงแอบไปถล่มทางน้ำหลังจากเรือผ่านไปจนไม่มีน้ำพอ จากนั้นก็อาศัย
จังหวะที่เรือลดระดับลงต่ำกว่าตลิ่งมาก ใช้ปืนใหญ่ยิงต่อเนื่องจนได้รับ
ชัยชนะ” กลยุทธ์เริ่มจับแพะชนแกะ ตัวเขาก็มีตั้งแต่เห็นภาพการสู้รบ
แต่เนื่องจากเป็นผู้มีประสบการณ์จึงยอมแพ้กับเรื่องแค่นี้ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม
คนดูก็ไม่รู้ดีไปกว่าเขาหรอก มัวให้มันดูงงๆ หน่อยก็พอ

“แล้วมันเกี่ยวกับเรื่องนี้ตรงไหนคะ เพราะสงครามครั้งนี้ไม่มีทั้ง
แม่น้ำและเรือ” ลลิตาซึ่งงังไม่ต่างจากผู้ชมถามต่อ

“คือ ดูตรงนี้ครับ ทุกท่านคงเห็นหลุมที่ลักษณะนี้ คาดว่าก่อนหน้า
นี้คงขุดเป็นอุโมงค์ลึกไว้ก่อน จากนั้นก็ฝังระเบิดไว้ ในตำแหน่งที่ลึกมาก
จนตรวจสอบได้ยาก เมื่อถึงเวลาก็กดระเบิดให้ทำงาน ถ้าเปรียบคือกลุ่ม
ผู้เล่นเป็นเรือขนาดใหญ่ หลุมพวกนี้คือการทำให้เรือเคลื่อนที่ไม่ได้และถูก
จมลงด้วยระเบิด” กลยุทธ์ที่แจ่มลำดับเหตุการณ์พร้อมเลื่อนไปกดที่
ตำแหน่งภาพหลุมขนาดใหญ่

ลลิตาที่ยังคงขมวดคิ่วอยู่ คนอย่างเธอไม่เคยทำรายงานที่ผู้ชม
คาใจ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องเค้นถามจนผู้ชมรู้สึกคุ่มค่าแล้วที่ดูรายการ
ของเธอให้จบได้

“แต่จากการสอบถามผู้เล่นที่ฟื้นขึ้นมา พวกเราไม่พบว่ามีการสั่น
สะเทือนของพื้นเลยนะคะ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริงพวกเขาที่มีสกล
ลอยตัวบางคน ย่อมต้องลอยตัวหนีไปแล้ว จะมีก็แต่บางคนรู้สึกมีพลัง
เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น”

กลยุทธ์นี้สู้กับคำแย้ง ในหัวคิดหาคำแก้ตัวต่อ แต่แล้วเสียงสงครามก็ดังขึ้น

“ตรงนี้้ง่ายมาก สำหรับผมที่ผ่านศึกมานานก่อนนัก เจอทั้งเล่ห์เหลี่ยมมากก็ไม่ค่อย บอกได้เลย อีกฝ่ายต้องใช้น้ำยาที่มีฤทธิ์เพิ่มพลังปราณ จิตธาตุ ขึ้นหลายสิบเท่า จนร่างกายรับพลังไม่ได้ เกิดระเบิดพลังจนกลายเป็นแบบนี้” น้ำเสียงมั่นใจดูมีหลักการจนผู้ชมเห็นคล้อยตาม เนื่องจากเป็นไปได้มากกว่าวิธีที่ฟังแล้วงงของกลยุทธ์

“ตรงนี้ทางเราก็ได้ถามผู้เล่นไปละ ว่ามีอะไรเป็นจุดกระตุ้นให้พลังเพิ่มขึ้นหรือไม่ เช่นกำลังรวบรวมลมปราณหรือพลังธาตุจากรอบตัว ปรากฏว่าผู้เล่นบางคนก็ทำ แต่บางคนยืนอยู่เฉยรอคำสั่งก็พบว่าพลังเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน” ลลิตาบอกข้อมูลที่สอบถามจากผู้เล่นมาเพิ่มเติม

สงครามเคาะนิ้วไปมาก่อนนี้ก็ออก

“ผมรู้แล้ว คุณลลิตาช่วยฉายภาพกลับไปตั้งแต่เริ่มสงครามอีกทีสิครับ”

“ได้ค่ะ” ลลิตาส่งสัญญาณให้ทีมงานฉายภาพกลับไปตั้งแต่ตอนเริ่มต้น ภาพดำเนินไปตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้ง

“หยุดครับ ตรงนี้แหละ ถอยหลังไปห้าวินาทีครับ” สงครามตะโกนบอกทีมงาน ภาพย้อนกลับไปตามคำสั่ง

“จากตรงนี้ไปขอให้เล่นช้านิดครับ” สงครามหันไปสั่ง จอมอนิเตอร์ฉายภาพผู้เล่นพูดคุยกัน เสียงจากหลายทิศทำให้ฟังไม่ได้แน่ชัดนักว่าพูดอะไรกันบ้าง สงครามยืนขึ้นขึ้นไปทีผู้เล่นคนหนึ่ง

“จากการอ่านปากของผู้เล่นคนนี้ เขาพูดดังนี้ครับ”

[แบบนี้พวกเราต้องชนะแน่ เราต้องกำจัดกิลด์หายนะ กิลด์ The One]

ลลิตาอึ้งกับข้อมูลใหม่ “หรือว่า...”

“ใช่ ความจริงหลายคนคงเคยได้ยินชื่อกิลด์หายนะ ใครพูดชื่อกิลด์นี้จะต้องพบกับความตายหรือบาดเจ็บสาหัส แท้ที่จริงแล้วมันคือคิย์เวิร์ด” สงครามหยุดเพื่อเรียกร้องความสนใจ เมื่อเห็นทั้งห้องส่งมองมาทางเขาหมดแล้ว จึงอธิบายต่อ

“จากประสบการณ์เล่นเกมมายาวนานและหลากหลายเกมของ ผม คิดว่าบริเวณรอบเมืองคงวางคำสาปบางอย่างไว้ เมื่อผู้เล่นพูดคำต้องห้าม ก็จะต้องทำตามเงื่อนไขของคำสาปนั้น กรณีนี้คงเป็นผู้เล่นที่ผลออกไปเหยียบกับดักคำสาปเอาไว้ พอได้ยินคำต้องห้าม พลังคำสาปจึงดันพลังในร่างจนเกิดระเบิดขึ้น” สมบูรณ์ ครั่งนี้สงครามคิดว่ามันสมบูรณ์แล้ว ตอบได้ทุกโจทย์ ไม่ต้องเสียหน้าแล้ว

“จริงสิ แสดงว่าก่อนหน้านี้มีทั้งคนที่พูดคำต้องห้ามแล้วตาย บางคนก็ไม่ตาย แสดงว่าถ้าเป็นคนที่ไม่โดนคำสาป เมื่อได้ยินคำต้องห้ามก็จะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นสักอย่าง ช่างเป็นแผนการที่น่ากลัวยิ่งนัก เพราะไม่รู้เลยว่าโดนคำสาปเมื่อไร จะลองพูดคำต้องห้ามก็ไม่ได้เพราะอาจตายได้ทันทีเช่นเดียวกัน” ลลิตาขยายผลจากบทวิเคราะห์ ก่อนเอะใจอีกหนึ่งเรื่อง

“คือคุณสงครามคะ เรื่องคำสาปก็พอเข้าใจได้ เพียงแต่คำสาปมันจะทำให้เกิดแรงระเบิดขนาดนี้เลยหรือ ตามหลักแล้วก็น่าจะได้ขนาดนี้จากพลังของผู้เล่น” ลลิตาแย้งในส่วนนี้เพราะหลุมที่เกิดขึ้นนั้นลึกมาก พลังทำลายก็สูงจนตายได้ในครั้งเดียว

รอบนี้สงครามอึ้งบ้าง เนื่องจากเขาก็หาคำตอบไม่ได้ ในขณะนั้นเองเสียงของกลยุทธ์ที่เงียบไปนานก็ดังขึ้น

“ใช่แล้วครับ รู้แล้ว กิลด์นี้คงใช้สองกลยุทธ์พร้อมกัน คือมีคำสาปที่แสดงผลเมื่อได้ยินคำต้องห้าม กับชุดหลุมที่ลึกไว้ก่อนหน้าแล้วฝังระเบิด

ลงไป อาศัยจังหวะที่ผู้เล่นได้รับผลจากคำสาปกระเบิด ผู้เล่นจึงไม่มีใครรู้ตัว ทำให้ผู้เล่นที่ไม่โดนคำสาปตายไปด้วย จะเห็นได้จากบทสัมภาษณ์มีผู้เล่นบางคนเห็นเพียงแสงจากด้านข้างก่อนตาย”

“ถูกต้องเลย ผมก็จะบอกแบบนั้นเหมือนกัน กิลด์นี้ข้างร้ายกาจมาก ใช้สองกลยุทธ์พร้อมกัน” สงครามรีบสนับสนุน

“สุดยอดมากเลยคะ สมแล้วที่ทั้งสองคนมีประสบการณ์สูง หวังว่าผู้ชมคงจะเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วใช่ไหมคะ” ลลิตากล่าวชื่นชมในใจรู้สึกโล่งที่เรื่องราวผ่านไปได้ด้วยดี ถึงแม้จะวุ่นวายบ้าง สุดท้ายก็เป็นเหตุผลที่เข้าท่าที่สุดแล้ว

“คำถามต่อไป ถ้าคุณได้เป็นฝ่ายเสนานิการของกลุ่มตีเมือง จะมีวิธีตอบโต้แผนนี้อย่างไรคะ”

“ยากครับ เท่าที่ผมทราบฝ่ายบุกตีเมืองสำรวจพื้นที่เป็นอย่างดีทุกซอกทุกมุม ใช้เครื่องมือสมัยใหม่ยังไม่พบอะไร ส่วนหนึ่งก็เพราะระเบิดฝังลงไปลึกมาก ที่มีพลังทำลายมหาศาลจนทะลุขึ้นมาขนาดนั้นคงส่งทำพิเศษจากผู้เล่นบอมเบอร์ สุดยอดมีระเบิด ยิ่งคำสาปแบบมีเงื่อนไขการตรวจสอบค่อนข้างยาก ปัจจุบันคนที่ตายเพราะพูดคำต้องห้ามก็ไม่เคยมีลักษณะว่าถูกคำสาปมาก่อนเช่นกัน แถมคำสาปเป็นประเภทที่ไอเทมป้องกันคำสาปอาจไม่มีผลด้วย จุดที่น่ากลัวคือ ระหว่างบุก ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามพูดคำต้องห้ามก็เท่ากับตาย ถ้าให้ผมคิด คงต้องกระจายความเสี่ยงโดยกระจายตัวให้มากขึ้น ยอมเสียไปบางคน แต่ก็มิผลต่อการจัดขบวนบุกไม่น้อย” สงครามตอบตามข้อมูลที่วิเคราะห์ได้

“แต่นั่นก็ไม่ได้บอกว่าจะสำเร็จ ผมว่ากิลด์ระดับนี้ ทั้งยังครอบครองกำลังทรัพย์และมีผู้สนับสนุนจากหลังไม่น้อย คงมีอะไรซ่อนไว้ในเมืองอีก เผลออฯ ด้านนอกเป็นแค่น้ำจิ้มด้วยซ้ำไป” กลยุทธ์ให้ราคาอีกฝ่ายเพิ่มขึ้น ทำให้หลังจากนี้ไม่มีกิลด์ไหนกล้าแม้แต่จะคิดทำอีก

ตราบไดยังจัดการปัญหาด้านนอกและค้นหาความลับด้านในไม่ได้ที่สำคัญ ด้วยเงินทุนมหาศาลทำให้มูลค่าเมืองสูงจนแค่คิดก็หมดสิทธิ์ทำผู้ด้วยซ้ำ

ลลิตายืมรับบทวิเคราะห์ ก่อนหันไปหาผู้ชมเพื่อกล่าวปิดรายการ

“หวังว่าบทวิเคราะห์สงครามในวันนี้คงทำให้กิลด์ที่โจมตีเข้าใจสิ่งที่ทางบริษัทบอกว่า ไม่มีการโกงกันเกิดขึ้น และท่านผู้ชมก็ได้รับทราบแผนการที่แต่ละฝ่ายวางไว้อย่างเหนือชั้น ดิฉัน ลลิตา พิธีกรประจำ WUO รายงาน วันนี้ดิฉันขอจบรายการเพียงเท่านี้ พบกันใหม่ในสงครามครั้งหน้า กับรายงานพิเศษสงคราม WUO ค่ะ”

ภาพแสดงโลโก้ผู้สนับสนุน พร้อมกับฉายประมวลภาพสลับกันก่อนหน้าจอจะดับลง โดยหาไม่รู้ว่ามีจากนี้ไปชื่อกิลด์ The One จะกลายเป็นชื่อต้องห้ามมากกว่าเดิม

“ว้า! ไม่มีจากพันสุดเทอะ” อควอริสบนหลังดูรายการจบ

เพราะพวกเธอสู้ภายใต้กลุ่มควัน

“นั่นสิ มหาเวทบทใหม่อีก อุตส่าห์ตั้งอัดไว้ก็จะแจกเพื่อนหน่อย”

เอซิสทำหน้าบู ไม่พอใจเพราะอุตส่าห์ตั้งตารอ

“พี่ว่าแบบนี้มันก็ดีนะ สร้างความยำเกรงจนไม่มีใครกล้ามาหาเรื่องอีก ไม่มีสงครามสงบแบบนี้ ดีสุดแล้ว” อาลิเซ่มองอีกมุม

“ส่วนพี่มองแล้ว พิธีกรถึงแม้จะวิเคราะห์หว่าไปหมด สุดท้ายก็เป็นประโยชน์ ตอนนี้นักทุกคนคงถูกครอบงำด้วยความคิดเรื่องการพูดชื่อกิลด์ของเราพอควรเลย ตรงนี้คงเอาไปใช้ประโยชน์ในแผนการสุดท้ายของวันได้แน่” อวานีว่า เธอดูรายการนี้ไปก็ซาแซกรับเชิญไป เห็นได้ชัดเลยว่าทั้งสองคนมีความกังวลซ่อนไว้อย่างสูง

สองแผดยังทำหน้าที่แบ่เพราะผิดจากที่ตั้งใจไม่น้อย พวกเธอไปรอด

เพื่อนไว้ก่อนหน้าตั้งเเต่จะว่าเด่นแน่นอน ต้องฉายจากสุดเท่ของพวกเขา
แล้วแบบนี้จะไปสู้หน้าเพื่อนที่หลังได้ไง จริงสิ ถ้าเป็นพี่วันอาจะมีวิธีเอา
ภาพพิเศษออกมา

“พี่วันคะ อ้าว! พี่วัน นอนเฉยเลย” เอชิสมอง วันนอนหลับโดย
เอาหนังสือปิดหน้ากันแสงเอาไว้ ห่มผ้าเรียบร้อย

อาลิเซ่เห็นจึงบอกว่า

“วันเขาขอตัวนอนตั้งแต่พิธีกรเริ่มพูดเรื่องอะไรนั่นแล้ว เห็นพี่มำ
อะไรสักอย่างนั้นแหละ พอเห็นวันนอนหลับไปพี่ก็ห่มผ้าให้”

“แล้วพี่วันว่าอะไรอะ พี่อาลิเซ่พูดแบบนี้พวกหนูยิ่งอยากรู้สิ”
อควอริสเขย่าตัวอาลิเซ่คั่นถาม จะปลุกพี่วันก็ไม่กล้า

“คือพี่ได้ยินไม่ชัดนะ และไม่ได้สนใจด้วย” อาลิเซ่ส่ายหน้า

“แต่พี่ได้ยินนะ” อวานี่เอย่ขึ้นมา

“จริงหรือ พี่วันบอกอะไรพี่วิ” เอชิสซึ่งอยากรู้เช่นกันหันมาหา
อวานี่แทน

อวานี่มองหน้าทั้งสองคน

“วันเขาบอกว่า...” อวานี่นิ่ง ก่อนจะเน้นคำที่วันพูดก่อนนอน

“ไร้สาระ”

265

สถาปนา

“ไร้สาระ” อควอริสย้าคำ

“พี่วันพูดหนักก็พอเข้าใจหรอกนะ แต่ทำไมเวลาพี่รีบอกเหมือนตัวเองโดนด่ายังไงไม่รู้” เอชิสขมวดคิ้ว

“เก่งนี้ พี่ว่าพวกเธอจริงนั่นแหละ มีอย่างไหนตอนสัมภาษณ์ออกสื่อยังทำเป็นเล่นได้อีก” อวานี่ดู

“อ้าว! ไหงั้นอะ ตอนนั้นพี่ก็ว่าไปแล้วนี่ โดนเขกหัวด้วย” อควอริสแย้ง ภูบศึระะตัวเอง

“ช่วยๆ แถมกลับมายังเทศน์ให้ฟังต่ออีก” เอชิสยกมือสับสนุน

“พอดีเห็นในจออีกรอบเลยอดว่าใหม่ไม่ได้” อวานี่ตอบ

“โห! ศาลตัดสินไปแล้วต้องรื้อคดีไม่ได้สิ รู้ังไม่ให้พี่มาคุยด้วยดีกว่าสรุปพี่วันพูดว่าอะไรกันแน่อะ” เอชิสทำปากเบี้ยวถามใหม่

“ก็พูดว่าไร้สาระนั่นแหละ พอขึ้นว่ากลยุทธ์เร็ว วันเขาก็เลิกสนใจแล้ว ก่อนนอนยังพิมพ์ว่าแทนที่จะเอาแผนโรงงานไม่ได้มาตรฐานเขามาวิเคราะห์ จะได้ลองฟังว่าเป็นอย่างไร” อวანიเอ๋ยไปก็เข้าไป บางทีวันก็ทำตัวเหมือนเด็กอยากให้คนสนใจเหมือนกัน สงสัยตอนคิดชื่อจะตั้งใจมากกว่าปกติละมัง ถึงมันจะฟังดูแย่ไม่ต่างจากทุกครั้งก็ตาม

“งะ! แผนพี่วันแผนนั้น ขนาดหนูรู้รายละเอียดว่ามีการแจกอาวุธ หนูก็ยังไม่เข้าใจเลยว่าพี่วันเขาจะเปิดอาวุธได้ไง แล้วชื่อแผนการอีก ใครก็คิดว่าพูดเล่นทั้งนั้นแหละ” เอชิสให้เหตุผล ตอนถามพี่วันก็ไม่ยอมตอบ บอกว่าไม่รู้จะดีกว่า ทำอย่างกับว่าพวกเขาจะผลอเอาไปพูดเสียอย่างนั้น

“นั่นก็เพราะพวกเธอมัวแต่เล่นไ้ คนอื่นเขาเลยคิดว่าวันพูดเล่นไปด้วย ก็รู้อยู่วันพูดเล่นเป็นที่ไหนกัน เอาละ ตอนนี้อจบ แล้วไปนอนกันได้” อวานีสรุปสาเหตุที่แผนการของวันถูกเมิน อย่างว่า ทั้งชื่อแผนการที่ฟังพิลึก กับการเล่นสนุกของน้องทั้งสอง แถมสีหน้าวันดันไม่เดือดเนื้อร้อนใจอีก ใครไม่คิดว่าพูดเล่นก็แปลก

“ค่า แม่วี บ่นมาก ๆ ระวังพุงนี้ไม่สวยงาม ยืนคู่กับพี่วันแล้วมองไม่รู้ด้วย”

“เดี๋ยวเถอะ” วิตวาดใส่สองแฝดที่รู้ทันวิ่งออกนอกประตูไป ก่อนปิดประตูก็ยังโยนระเบิดต่อว่า

“คืนนี้ก็อย่าหนักไปนะ เดี่ยวนอนน้อยตาจะคล้ำเอา”

ปัง!

“ฮาร คินิ” อวานิตะโกนตามหลัง โดยคาดโทษไว้ในใจข้อหาแสวไม่เป็นเรื่อง ในเกมทำอะไรได้ที่ไหนกัน...ไม่สิ ต่อให้นอกเกมมันก็ไม่มีความเกิดอยู่ดี

“เอาน่า พี่วี สองคนนั้นก็เล่นสนุกตามปกติแหละ” อาลิเซพยายามกล่อม ก่อนหันไปหยิบหนังสือออกจากหน้าวัน

“สองคนนั้นไปแล้ว วันเลิกแกลังหลับเถอะค่ะ”

“รู้ได้งัยครับ” วันยิ้มแห้ง ก่อนลุกขึ้นนั่ง มือขวาหยิบหนังสือจากในมืออาลิเซมาถือไว้

“เพราะวันยังอ่านไม่จบไงคะ ฟาเห็นว่าถ้าอ่านไม่จบวันไม่มีทางเลิกอ่านง่าย ๆ แน่” อาลิเซต้องคอยเรียกให้วันมารับประทานอาหารหลายครั้ง ถ้าไม่บอกว่าขออ่านจบก่อนก็จะเอาลงมาอ่านด้วยตลอด ใช้สกลบังคับซื้อส้ม กินไปอ่านไป เรียกได้ว่าทำให้เลิกอ่านกลางคันต้องมีเหตุจำเป็นมากเท่านั้น ไม่สิ ต้องบอกว่า มากๆ ต่างหาก

“ถ้าผมตั้งใจอ่านมากไปมันจะใช้สกลโดยอัตโนมัติ เดียวก็ผิดสัญญาที่ให้ไว้กันอีก อีกอย่างถ้าดูรายการเสร็จ สองคนนั้นคงให้ผมวิเคราะห์เนื้อหาละมังครับ” วันอธิบายขณะเปิดหนังสืออ่านไปด้วย

อวานึกดหนังสือลงไปเพื่อมองหน้าวันตรงๆ และกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย “วันก็ไม่น่าไปหลอกน้องเลย บอกไปตรงๆ ก็ได้... ไม่สิ ถ้าเป็นสองคนนั้นคงบอกว่าพี่วันก็อ่านไปพวกหนูถามไป วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย แน่” มือขวาปล่อยหนังสือออกหลังจากทบทวนอีกครั้ง น้องสองคนก็เอาแต่ใจไม่ค่อยต่างจากวันเท่าไร บางทีแบบนี้อาจจะดีสุดแล้วก็ว่าได้

“อืม งั้นพรุ่งนี้ผมไปขอโทษก็ได้ครับ แต่ครั้งหน้าผมก็ทำอยู่ดี แล้วทั้งสองคนไม่รีบไปนอนกันหรือ พรุ่งนี้งานใหญ่ตื่นสายแล้วจะยุ่งนะครับ” วันย้ำเรื่องที่ต้องทำตามแผนการที่วางไว้หลังจากบทสัมภาษณ์ออกอากาศ

“งั้นฟาไปนอนก่อนแล้วกันค่ะ” ฟาหอมแก้มวันก่อนเดินออกจากห้องไป เหลือเพียงวันอยู่กับวินในห้องสองคน

“แล้วอวานี้ไม่ไปนอนหรือครับ” วันทำหน้าสงสัย

อวานิ่งลงข้างวัน มองด้วยสายตาคับคิบก่อนกล่าวอย่างรู้ทัน “ไปแต่จะรอวันอ่านจบก่อน เพื่อให้แน่ใจว่าวันจะไม่อ่านเล่มอื่นเพิ่ม”

วันยิ้มเจื่อนเมื่อเห็นว่าอวานี้รู้ทัน ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรต่อจนกระทั่ง

วันอ่านจบ อวานี่จูบราตรีสวัสดิ์แล้วนอนลงข้างๆ เพื่อให้มั่นใจว่าวันนอนจริงๆ โทษฐานเป็นสาเหตุให้เธอโดนน้องสาวล้อเลียน

เช้าวันต่อมา ณ เมืองเฮราโพลิส

วันยังคงหน้าบึ้งอยู่ในชุดเมื่อครั้งสงครามตีเมือง ตอนนี้นำพวกเขายืนอยู่บนแท่นยกสูงหนึ่งเมตร ณ ลานกลางเมือง พร้อมกับผู้เล่นซึ่งส่วนใหญ่เป็นพันธมิตร กับกลุ่ม AI ตัวแทนแต่ละเมืองที่เขาไปช่วยเหลือมา ด้านข้างมีพวกอาลิเซียนอยู่

อาลิเซียนถนัดจากเขาไปทางขวา สวมชุดสีขาวทั้งตัวคล้ายชุดมิโกะ และหมวกนักบวชระดับสูง ใบหน้าเรียบเฉยดูสง่าแฝงไว้ด้วยพลังบางอย่างจนแลดูน่าเลื่อมใส อันเป็นคุณสมบัติของชุดมิโกะที่ใส่อยู่ส่วนหนึ่งกับการวางตัวอีกส่วนหนึ่ง

อวานี่ยืนทางซ้าย สวมชุดกระโปรงสีขาวทั้งตัว แขนกุด มีเข็มขัดสีเงินเป็นรูปหัวใจเรียงต่อกัน ด้านบนเป็นมงกุฎที่ดัดแปลงมาจากรูปอาวูธซ้อนกันไปมา อัญมณีตรงกลางมีลักษณะคล้ายโล่ ใบหน้าที่สวยสง่าในระดับหนึ่งของเธอ เมื่อสวมใส่ชุดนี้ยิ่งขับความงดงามจนเหมือนนางฟ้ามาจุติ

อควอริสยืนถัดจากอวานี่ อยู่ในชุดเกราะสีทองเต็มตัวจนถึงศีรษะ สวมผ้าคลุมสีขาว ด้านซ้ายสพายดาบ ปลอกดาบสีทองแต้มด้วยอัญมณีเจ็ดเม็ดตามธาตุทั้งเจ็ด สีหน้ามั่นใจในตัวเองจนน่ายำเกรง

เอชิสยืนเคียงข้างอาลิเซ ในชุดกระโปรงสั้นสีดำพาดแถบกลางสีขาว สวมรองเท้ายาวถึงเข่าสีดำแซมขาว ศีรษะประดับด้วยมงกุฎลายดอกไม้ สีหน้ายิ้มอย่างสนุกกลับทำให้แลดูเจ้าเล่ห์ในชุดนี้ กิตติศัพท์จอมทรمانเสริมให้ภาพลักษณ์ด้านนี้ดูเด่นขึ้นไปอีก

ด้านล่าง ราชาทิ้งสี่เมืองพร้อมกับลูกสาวยืนอยู่ในตำแหน่งประจำ

ทิศของตน สวมใส่ชุดเป็นทางการ

โดโรธีในชุดกระโปรงสีดำยาวทั้งตัว กล่าวใส่ไมโครโฟนที่ตั้งไว้อยู่
ด้านล่าง เสียงดังกระจายไปทั่วทั้งเมือง

“เราโดโรธีหัวหน้านักिल्ดราชีนี่ ขอเป็นตัวแทนกล่าวสถาปนา
จักรพรรดินีทั้งสี่ประจำเมืองรอบเมืองเฮราโพลิสแห่งนี้ ขอเชิญพระราช
กล่าวได้เลยค่ะ” โดโรธีถอยไปรวมกลุ่มกับสมาชิกนักिल्ดราชีนี่คนอื่น มอง
จุดสุดท้ายของแผนการ ในใจคิดไปถึงเหตุการณ์หลังจากจบสงคราม

...

เมืองกลับมาคึกคักทันทีที่เปิดให้เข้า ผู้เล่นมากมายแห่เข้ามาดู
สภาพหลังสงคราม ครั้งแรกทุกคนต่างก็แปลกใจกับสภาพเมืองที่ไม่ได้
รับความเสียหายใดๆ และตกใจมากขึ้นเมื่อได้มายืนบนกำแพงเมือง ใน
ส่วนแรกก่อนทางระบบจะฟื้นฟูสภาพความเสียหาย กำแพงเมืองกลายเป็น
พื้นที่ทำรายได้มหาศาล ผู้เล่นยอมเสียเงินไม่มากนักเพื่อให้ได้รับชม
ภาพในมุมมองสูง หลายคนต่างวิจารณ์กันไปต่างๆ นานา โดยเฉพาะประเด็น
ความเสียหายอันตรายขนาดนั้น แต่กำแพงเมืองกลับไม่มีรอยใดๆ
เหมือนพลังทำลายล้างจะหยุดอยู่แค่กำแพงเท่านั้น ทั้งๆ ที่ไม่มีใครใช้พลัง
พิเศษ ปรมาณ จิต หรือแม้แต่พลังธาตุได้ในเมืองนี้

ด้านในปราสาท สมาชิกนักिल्ดพร้อมพันธมิตรทั้งหมดรวมตัวกันอยู่
โดโรธีกล่าวขึ้นเป็นคนแรก

“อาจารย์วัน จัดการเร็วเกินไปไหมคะ ฉันยังจัดคิวผ่านประตูอยู่
เลย ดันจบเสียแล้ว”

“นั่นสิครับ ตอนได้รับข้อความว่า จบแล้วเปิดประตูเชื่อมเมืองได้
ผมยังรอระบะหมีร้านสี่สหายอยู่เลย สุดท้ายต้องเก็บใส่กล่องมากินทีหลัง”
ฟิลิป หัวหน้านักिल्ดเดอะทรีบัน

“นั่นสิคะ พวกเรายังจัดร้านไม่เสร็จเหมือนกัน ยังดีที่เตรียมของไว้

แล้วตามคำสั่ง”

“ก็พอสมกับที่ยอมให้ดูแลอวานีหน่อย” คำพูดตรงกันข้ามกับน้ำเสียงที่แสดงว่ายอมรับออกจากปากแอดเนส จอมเวทमार เจ้าของกิลด์ Black Magic

“ซี ถึงจะเก่งแค่ไหนแต่ถ้าทำให้อวานีเสียใจนะ โรคก็ไม่ปล่อยไว้นะ” โรคพูดด้วยน้ำเสียงประชดประชันเช่นเดิม ถึงในใจจะรู้ว่าไม่มีทางสู้ได้ก็ตาม

“สมแล้วที่เป็นนักฆ่าแห่งตำนาน รินไม่ผิดหวังจริงๆ คราวนี้แฟนคลับเพิ่มตริมแน่ะ” รินกล่าวด้วยสีหน้าปลาลาบปลื้มจนวันทำหน้าไม่ถูก

“ก็ก่อนอื่นเลย ผมขอขอบคุณทุกคน โดยเฉพาะคุณรินซึ่งเป็นคนช่วยเอาอาวุธไปแจกจ่ายให้ตามแผน”

“ไม่มีปัญหาค่ะ แต่ท่านวันไม่เสียชีวิตหรือคะ อาวุธระดับ A ทั้งนั้น แถมยังมีระดับ S อีก” รินยิ้มรับคำชม

“คือจะว่าไฉดี ความจริงอาวุธพวกนั้นก็เป็อาวุธระดับ F E D เสียเป็นส่วนใหญ่ครับ ซึ่งผมมีเยอะมากจนล้น แต่ก็มึระดับ C ขึ้นไปบ้างเหมือนกัน เขาเป็นว่าผมเปลี่ยนอาวุธพวกนั้นเป็นระดับสูงได้แล้วกัน” วันตอบคำถามแรก ซึ่งทำให้คลังเก็บสมบัติเขาโล่งขึ้นอีกไม่น้อย

สกล หลอมศาสตร์ : รวมศาสตร์เป็นหนึ่งในเดียว เพิ่มระดับของศาสตร์อาวาร์ ใช้จำนวนศาสตร์และพลังพิเศษตามระดับของศาสตร์

“ความจริงต่อให้อาจารย์วันใช้อาวุธระดับสูงแต่แรก ดิฉันว่าก็ยังคงอยู่ดีกับสินสงครามที่ได้ในครั้งนึ้ เพราะมันมีมูลค่าถึงหนึ่งในสามของเมือง” พรตาดตรวจสอบยอดเงินที่เข้ามา รวมถึงไอเทมอื่นๆ ที่ใช้แทนเงินในส่วนที่ไม่พอ

“สินสงครามก็ไปแบ่งกันได้ครับ เพราะถือว่าเป็นส่วนที่ร่วมมือกัน ถ้าไม่ได้พวกคุณผมก็คงต้องยุ่งยากกว่านี้” วันกล่าว

“ไม่ดีกว่าจะ ความจริงแล้วพวกเราแทบไม่ได้ทำอะไรด้วยซ้ำไป พวกเราคิดไว้แล้วว่าเราจะเอาไปเป็นเงินทุนพัฒนาเมืองนี้โดยรวมมากกว่า ยิ่งเมืองมีระดับสูง กิจการของพวกเราก็จะเจริญมากขึ้น” โดโรธีเป็นตัวแทนกล่าวปฏิเสธ ในใจเธอ นั่น ต่อให้อาจารย์วันขอมากกว่านี้ก็ทำให้ด้วยความเต็มใจอยู่ดี เพื่อตอบแทนสิ่งที่เขาทำให้หลายคนตลอดมา

“ตามสบายเลยครับ...เอทิสครับ กลุ่มนักอ่านทั้งหมดทำได้ดีตามแผน ขอขอบคุณมากครับ” วันหันไปหาเอทิสผู้รับผิดชอบปกป้องคลังกับกำแพงเมือง

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งครับ ความจริงพวกผมก็แค่ไปนั่งอ่านหนังสือตามกำแพงเมืองเท่านั้น บอกตามตรงว่ายังไม่มีใครอ่านได้เกินสิบหน้าเลย สมแล้วที่เป็นท่านวัน” เอทิสตอบ

“ทุกคนที่ร่วมงานนี้ก็เพิ่มแต่มักอ่านอีก 100 จุดเป็นพิเศษ สิทธิเข้าหอคอยนักอ่านระดับสามจำนวนสามครั้ง ระดับสี่จำนวนหนึ่งครั้ง โอเคไหมครับ” วันกล่าวรางวัลที่จะมอบให้

“ทุกคนต้องดีใจมากๆ แน่ ได้เข้าหอระดับสี่แบบนี้” เอทิสยิ้มดีใจแทนกลุ่มนักอ่าน

“ต่อจากนี้อาจารย์วันจะทำอะไรต่อคะ ในส่วนสงคราม คงไม่มีกิลด์ไหนหาเงินทุนพอมายืนดีได้อีก” โดโรธีถาม เธอคำนวณผลจากสงครามครั้งนี้ บวกกับแนวทางการพัฒนา ต่อจากนี้มูลค่าเมืองคงไม่สามารถประเมินได้อีก

วันนิ่งไปครู่หนึ่ง กวาดมองคนทั้งหมด ก่อนกล่าว

“ความจริง ผมเข้ามาเล่นในตอนแรกเพราะคิดจะแฮ็กเกมนี้ โดยใช้วิธีควบคุมทุกอย่างให้เป็นไปในแนวทางที่ผมคิดไว้ ในตอนแรกผมใช้วิธีให้ผู้คนที่อยู่ประจำในดินแดนต่างๆ คอยช่วยเหลือ แต่ยิ่งอยู่นานเข้า ได้รู้จักผู้คนหลากหลาย ผมก็เข้าใจว่าเรื่องบางอย่าง ถึงแม้เราจะทำเพียง

คนเดียวได้ แต่ถ้าว่วมมือกันก็จะได้ผลที่ดีกว่า ตอนนั้นผมตั้งใจว่าจะสร้างโลกที่ผู้เล่นและสิ่งมีชีวิตในเกมใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างลงตัว เพียงแต่การจะทำแบบนั้นได้ต้องมีอำนาจที่จะชี้้นำ และความเด็ดขาดในการจัดการ”

“แล้วพี่วันจะทำไฉนคะ ส่งอาวุธระดับ S ไปติดตั้งประจำเมืองเลยดีไหม ใครไม่ฟังระเบิดอาวุธไปเลย” เอชิสเสนอ ทำให้เหล่า GM ที่ได้ฟังสะดุ้ง ร้องค้ำดันงันหือ่ง

“ไม่ดีกว่าครับ มันจะเป็นการทำให้กลัวกันตลอดเวลา แกมคนที่ไม่รู้เรื่อง คนไม่เกี่ยวข้องก็ตายไปด้วย ผมต้องการแสดงให้เห็นว่าพวกเรามีอำนาจที่จะจัดการคนเหล่านั้นได้ โดยยังให้ทุกคนเล่นเกมกันไปตามปกติในระดับที่ยอมรับได้” วันชี้แจงต่อ

“พี่วันแหละ ตัวเล่นเกมไม่ปกติ’ อควอริสคิดในใจ ไม่กล้าขัด

“งั้นวันจะใช้วิธีไหนคะ” อาลิเซ่ถาม แผนการส่วนใหญ่วันจะไม่บอกมาที่เดียวหมด เพราะต้องปรับไปตามผลที่เกิดขึ้นของแผนการก่อนหน้าทุกครั้ง

“ผมจะให้กษัตริย์ทั้งสี่ทิศ มาทำพิธีสถาปนาผู้สืบทอดในเมืองเฮราโพลิสแห่งนี้ ดังนั้นภาพคือ เฮราโพลิสเมืองศูนย์กลาง ประตูเชื่อมดินแดนทั้งสี่ กับเมืองขึ้นสี่ทิศที่จะควบคุมเมืองชั้นถัดลงไป เมืองไหนมีปัญหาเราจะเข้าไปควบคุมแก้ไข แล้วปล่อยให้ปกครองกันต่อ ช่วงแรกคงจะวุ่นวายพอตัว แต่ถึงจุดหนึ่งก็จะเข้าที่” วันอธิบายแผนการ

“แล้ววันจะเริ่มเมื่อไหร่ล่ะ” อวานี่ถาม

“ก็คงหลังจากฉายฉากสงครามครับ จะเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด” วัน

ตอบ

โตโรธิมองหน้าอาจารย์วัน ตัวเองคิดแผนการเองแท้ๆ ดันทำหน้าบึ้งได้ ดูท่าคงไม่ค่อยชอบชุดที่แต่งให้สักเท่าไร

เมอร์ฟิน ราชาแห่งเมืองมอสติส ในชุดนักบวชสูงศักดิ์ก้าวออกมา

“เรา เมอร์ฟิน ราชาแห่งเมืองมอสติส เมืองทางทิศเหนือ ในนามแห่งนักบวชทั้งหมดภายในเมืองและประชาชนอื่นๆ รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของท่านวันผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และยังมีภรรยาผู้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรม เราขอประกาศว่า เมืองมอสติสจะพร้อมทำทุกอย่างภายใต้จักรพรรดินี สายฟ้าผู้โอบอ้อม อาลิเซ่”

เมอร์ฟินโบกมือ แสงสีขาวโอบล้อมร่างของอาลิเซ่ก่อนจะหายไปท่ามกลางความแปลกใจของคนหลายคน เนื่องจากภายในนี้ไร้ซึ่งพลังพิเศษใดๆ แสดงว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่เกิดจากเงื่อนไขครบในเกม

มาตี้ ราชาแห่งเมืองแฮนซัม ในชุดเสื้อหนังระดับสูงประดับด้วยเกราะในส่วนสำคัญก้าวออกมาบ้าง

“เรา มาตี้ ราชาแห่งเมืองแฮนซัม เมืองทางทิศใต้ ในนามแห่งนายช่างทั้งหมดภายในเมืองและประชาชน ขอโน้มรับผู้หลักแหลมทรงปัญญา มีพลังแห่งการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ พร้อมด้วยภรรยาที่เพียบพร้อม เราขอประกาศว่าเมืองแฮนซัมจะช่วยพัฒนาทางด้านช่างและสิ่งที่เราทำได้ภายใต้จักรพรรดินี ปฐพีไร้ผู้ต้าน อวานี”

มาตี้ทุบค้อนในอากาศ เกิดแรงสั่นสะเทือนไปทั่วบริเวณ เพียงแต่ตรงจุดที่อวานียืนอยู่กลับนิ่งสงบราวกับพลังทั้งหมดไม่อาจย่างกรายเข้าไปได้

เอरिक ราชาแห่งเมืองคาลอส ในชุดเกราะที่นำเกรงขามยื่นกล้าวด้วยน้ำเสียงอันทรงพลัง

“เรา เอरिक ราชาแห่งเมืองคาลอส ผู้ปกครองเมืองทิศตะวันออก อัศวินนักรบทุกคนในเมืองพร้อมจะสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ กับนุระผู้เป็นสุดยอดฝีมือยากที่จะหาใครเทียม ยิ่งได้อยู่คู่กับภรณยานักดาบสุดแกร่ง คงยากจะหาใครมาต่อกรได้ พวกเราทุกคนจะจงรักภักดีต่อจักรพรรดินี

คลังสมุทรแผ่ผิวผู้ทำลาย อควอริส”

เอริคคุกเข่าลงพร้อมกับผู้ติดตาม แสงสีทองเปล่งออกจากชุดเกราะทั่วร่างอควอริสจนสว่างจ้า ก่อนจะจางหายไป ชับร่างให้ทรงอำนาจยิ่งกว่าเดิม

เอเฟียร์ ราชาแห่งเมืองแอลล่า ในชุดเอลฟ์ผู้สูงศักดิ์ยืนนิ่งแสดงความเคารพ

“เรา เอเฟียร์ ราชาแห่งเมืองแอลล่า เมืองทิศตะวันตก เอลฟ์ทุกคนในเมืองรู้สึกว่าคุณได้มีโชคอันมหาศาลที่ได้พบผู้เปี่ยมด้วยศาสตร์ต่างๆ รอบรู้ธาตุ และวงจรเวทมนตร์ที่ยากจะมีใครหั่งถึง ผู้สังหารได้แม้แต่เทพเจ้า พร้อมภรรยาที่มีพลังอันแสนน่ากลัวไม่ต่างกัน เอลฟ์ทุกคนจะพร้อมต่อสู้เคียงข้างท่านจักรพรรดินี เฟลิมมรณะแผ่นดินองผู้ต้องสาปเอซิส”

เอเฟียร์โค้งเคารพ แสงสีดำโอบล้อมร่าง ก่อนจะเปล่งแสงเจิดสีกระจ่ายออก

ผู้คนต่างประทับใจในพิธีอันศักดิ์สิทธิ์นี้ บ้างก็ถ่ายเก็บไว้เพื่อไปคุยกับเพื่อน ถึงขนาดมีพ่อค้าบางคนตั้งใจทำไร่ขายต่อกียังมี

บนดาดฟ้าของอาคารที่อยู่ห่างออกไป

“จะเข้าไปทำเลยไหมครับ ท่านมาร” บกถาม

“เจ้าบ้า คิดเสียบ้างสิไปตอนทำพิธีอยู่แบบนี้คงได้เข้าไปใกล้หรือกอย่าลืมนสิว่าพวกเราใช้พลังไม่ได้ คิดจะฝ่าคนเรือนแสนเข้าไปหรือไง” มารตะคอกใส่

“ก็ท่านมารพูดเองไม่ใช่หรือครับ ว่าจะทำ The One ต่อสู้ในวันนี้ เพราะต้องได้เจอนั่น อีกรายการทำต่อหน้าคนจำนวนมากจะเบี๊ยะไม่ได้” บกพยายามยกคำพูดก่อนหน้านี้ขึ้นมาเพื่อไม่ให้โดนด่าอีก หลังจาก

ชวยเพราะคำพูดตัวเองมาหลายครั้ง

“ก็ถ้าไม่เป็นเพราะ The One ปิดระบบการรับข้อความทุกชนิดด้วยเงื่อนไขหลักอันดับหนึ่งแล้ว ก็คงไม่ต้องมาดักแบบนี้หรอก ไม่ต้องห่วงไว้พิธิเสรีจลิน ม่านพลังที่คลุมอยู่บนนั้นหายไป ก็ให้ภาพจัดการตามแผนได้” มารบ่น ก่อนหันไปหาภาพเพื่อไม่ให้แผนการทำสู้ผิดพลาด หลังจากนั้นก็จ้องมอง The One ด้วยความไม่พอใจอย่างสูง

ผู้คนต่างพูดคุยกันจนเสียงดังฟังไม่ได้ศัพท์ บางส่วนจ้องมอง มาบนเวทีว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อ แสงสีขาวสว่างขึ้นกลางเวที เจิดจ้าจนทุกคนต้องหยุดมองเพื่อรอคอยสิ่งที่จะเกิดขึ้น น้ำเสียงอันนุ่มนวลแผ่ไปด้วยความสบายใจ

“ฉันอาลิเซ่ จะคอยให้การช่วยเหลือและดูแลทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน จะทำทุกอย่างให้ดีที่สุดค่ะ”

ลื่นเสียง อาลิเซ่ก็หันไปหาอวานีเพื่อส่งต่อ

“ฉันอวานี พร้อมรับฟังเรื่องต่างๆ และให้คำปรึกษาในส่วนที่ทำได้ ทุกคนยังใช้ชีวิตได้ตามปกติ เพียงแต่ผู้ใดทำผิดกฎที่ตกลงกัน ย่อมมีบทลงโทษตามที่กำหนดไว้ ขอเพียงคุณเคารพซึ่งกันและกัน ให้เกียรติกัน คุณก็จะทำทุกอย่างที่ต้องการได้ด้วยความสุข” เสียงหนักแน่นจริงจังดังกระจายไปทั่ว

“ต่อไปใครที่จะคิดทำร้ายผู้คนด้วยตัวเอง ปล้น ฆ่า หลอกลวง อดวรวิศคนนั้นก็พร้อมจะจับกุม กำจัดเพื่อให้ทุกคนได้ใช้ชีวิตอย่างที่ควรเป็น โดยไม่สนใจว่าคนนั้นจะเป็นคนรู้จักหรือไม่ ถ้าผิดกฎที่ตั้งไว้ก็เตรียมรับมือได้เลย” อดวรวิศชักดาบขึ้นมาถือไว้ น้ำเสียงเธอหึ่มเพื่อให้สมกับฉายา ในใจคิดว่าฟิลิปถ่ายไว้หมดหรือเปล่า งานนี้ต้องไปเฝ้ากับเพื่อนให้มันไปข้าง

“คิกๆ แล้วอย่าคิดนะว่าทำอะไรลับหลังแล้วจะไม่มีใครรู้ ตอนนี้มีสายสืบมากมายในสังกัด คนที่ทำชั่วลับหลังก็ระวังตัวว่าจะทำอะไรโดยไม่รู้ตัวก็แล้วกัน” เสียงเกมบู๊ตดังจากปากเอชิส ผู้ต้องสาป ที่ผู้เล่นต่างทราบกันดีว่าคนที่ต่อสู้มีแต่จะช่วยโดยไม่รู้ตัว

เมื่อสิ้นคำกล่าวของเอชิส ดวงตาทุกคู่หันมาจับจ้องกลางเวที ไม่มีใครกล้ากลืนน้ำลาย เพื่อกอดดูว่าจักรพรรดิไร้บัลลังก์ ผู้เป็นเจ้าของทุกสิ่งแต่ไม่ครอบครองโดยตรงจะกล่าวอะไร คำพูดของสุดยอดผู้เล่นที่แสนลึกลับและลือกันว่าเป็นคนที่เก่งที่สุดเหนือยิ่งกว่าเทพเจ้าทั้งปวง คงเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ เป็นตำนานเล่าขานไปอีกนานในเกมนี้ เสียงทุกเสียงเงียบเพื่อรอคำกล่าวอันยิ่งใหญ่

วันมองหน้าผู้เล่นและ AI ที่เข้ามาร่วมงานในครั้งนี้ ในใจก็ไม่ค่อยชอบที่ต้องเป็นจุดเด่น แต่ก็ไม่สามารถเลี่ยงได้ ถ้าต้องการให้แผนการสำเร็จ เขายิ้มกว้างก่อนกล่าว

“ผมขอบคุณทุกคนที่มาในวันนี้ ตัวผมคงทำแบบนี้ไม่ได้ถ้าไม่ได้ความร่วมมือจากทุกคน การปกครองระบบการจัดการของผมเขียนไว้ในสมุดที่ทำแจก ไปอ่านกันได้ เรื่องที่ควระพูดก็มีคนพูดแทนไปหมดแล้ว ดังนั้นน่าจะเป็นเวลาที่ทุกคนรอคอยกัน” วันหยุดหายใจเพื่อระงับความตื่นเต้นเพราะมีคนเฝ้ามองด้วยความคาดหวัง ก่อนกล่าวปิดพิธีสถาปนาที่ยิ่งใหญ่

“ขอเชิญกินอาหารกันได้แล้วครับ วันนี้มีเนื้อมังกรที่เพิ่งไปล่ามาแบบฟูลคอร์สด้วย ไม่ต้องกลัวว่าจะครบมีให้กินทุกคน”

266

ก้าลู้

เสียงผู้คนเงียบไปกับคำพูดที่คาดไม่ถึง แต่เมื่อจุกคิดอีกครั้ง
ถึงคำว่าเนื่อมังกรที่แสนจะหายาก แถมเหมือนจะมีจำนวนไม่น้อยเพราะ
คนในลานมีจำนวนมหาศาล ถึงแม้มังกรหนึ่งตัวจะมีขนาดใหญ่กินกันได้
ร่วมพันคน แต่จำนวนคนขนาดนี้ก็ต้องฆ่ามังกรเป็นร้อยตัวเลยหรือ
ทั้งยังเพิงไปล่ามาหลังจบสงครามอีก นี่คงต้องการประกาศชัดเจนว่า
มังกรนับร้อยตัวยังฆ่ามากินเล่นได้ ดังนั้นผู้เล่นที่คิดจะมาหาเรื่อง ถ้าทำ
เรื่องเช่นนี้ไม่ได้ก็ควรจะอยู่เฉยเสียดีกว่า นี่คือคำพูดประกาศศักระแสน
ธรรมดาแต่ก็แฝงคำเตือนเช่นกัน

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มใจดีเหมือนตอนให้สัมภาษณ์ คำพูดแสนไร้สาระ
แต่กลับจบสงครามได้อย่างง่ายดาย แสดงให้เห็นว่าไม่ได้ให้ความสำคัญ
กับสงครามใหญ่แม้แต่น้อย แผนการอันซับซ้อนที่ได้ฟังจากผู้เชี่ยวชาญ

ทั้งสองที่ทั้งโหดเหี้ยมรุนแรง ไม่มีคำว่าเกรงใจและกล้างทุนมหาศาลจนยากจะมีผู้ใดเลียนแบบได้ เนื่องมังกกรที่นำมาแจกก็นั้นเป็นการข่มขู่ที่ทรงอำนาจที่สุด เนื้ออันล้ำค่ายังกล้าแจกผู้เล่นที่เข้าร่วมงาน

เมื่อมองไปด้านหลัง บนบัลลังก์มีลูกสุนัขนั่งแทะกระดูกอยู่ บัลลังก์สูงค่าของเมืองชั้นในสุด สำหรับคนคนนี้นั้นคงเป็นเพียงที่นั่งเล่นของหมาตัวหนึ่งเท่านั้น สนับสนุนข้อมูลก่อนหน้านี้นี้ที่คนคนนี้ได้ปลดผนึกเมืองชั้นสาม ชั้นสี่ แต่มันได้ครอบครองเมืองใดเลย ปล่อยให้เหล่า AI ปกครองตนเองต่อ เมืองที่มีความหยาบสำหรับผู้เล่นเป็นเพียงทางผ่าน แถมยังทำให้เหล่า AI ที่ผู้เล่นทุกคนต่างทราบกันดีว่าคาดเดาได้ยากกับอารมณ์และการกระทำ หันมายกย่องชื่นชม ปกป้องดังเทพเจ้ามาโปรดก็ไม่ปาน

เสียงใดโรยทำลายห้วงความคิดของแต่ละคนอีกครั้ง

“ต่อไปจะเป็นการให้สัมภาษณ์สด ขอเชิญ คุณลลิตา พิธีกรประจำช่อง WUO ค่ะ”

“คุณลลิตาคะ” โดโรเธียอีกครั้งหลังจากเห็นคุณนักข่าวยังนั่งอยู่

“ค่ะ” ลลิตารู้สึกตัว เปิดกระจกดูสภาพตัวเองอีกครั้ง ก่อนเดินไปยังไมโครโฟนเพื่อถามคำถาม ในใจก็กังวลกับการสัมภาษณ์ไม่น้อย

“ก่อนอื่นขอแนะนำตัวอีกครั้ง ดิฉัน ลลิตา ผู้สื่อข่าวและพิธีกรประจำช่อง WUO ดิฉันได้สิทธิ์ถามสามคำถาม โดยมีคำถามส่วนตัวได้หนึ่ง กับคำถามของผู้เล่นอีกสองค่ะ ก่อนอื่นขอถามว่า เนื่องมังกกรที่เอามาแจกในครั้งนี้มีจำนวนเท่าไรหรือต้องจับฉลากถึงจะได้ค่ะ” คำถามที่หลายคนสงสัยออกมาจากปากพิธีกรสาว ทุกคนต่างจับจ้องผู้ที่จะให้คำตอบ หลายคนนึกเสียดายถ้าต้องจับฉลาก โอกาสแบบนี้ชั่วชีวิตคงหาไม่ได้ง่าย นักบวชบางคนถึงขั้นกำไม้กางเขนขึ้นภาวนาในใจ

“ครับ คือความจริงหลังจากกระดูกมังกกรโอริวหมด สุนัขที่สาวใช้ผมเลี้ยงไว้สามตัวก็ไม่อยากกินกระดูกชนิดอื่นอีก แบบกินแล้วมันไม่อร่อย

เท่านั้นครับ ผมก็เลยเปิดประตูพวงม้งกรไปจับม้งกรมาเพิ่ม พอผมเข้าไปม้งกรก็มารุม น่าจะสักสามหรือสี่ร้อยตัวเนี่ยแหละ เลยมีเนื้อม้งกรเหลือเยอะ ถึงแม้ผมจะชอบอย่างไร ถ้าให้กินบ่อยขนาดนั้นก็คงไม่ไหวจริงไหมครับ ดังนั้นไหนๆ วันนี้ทุกคนก็มาแสดงความยินดีกับผม ก็เลยเอามาแบ่งกัน คิดว่าได้ทุกคนนะครับ กินกันให้เต็มที่ ยังมีมากพอให้เติมได้อีก”

วันกล่าวเสร็จหันไปมองริสจะเป็นสัญญาณ

“รับทราบค่ะ ริสจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ” สิ้นเสียงริส การ์ดหนึ่งใบปรากฏต่อหน้าทุกคน

“การ์ดใบที่ทุกคนเห็นเป็นเซตอาหารม้งกร ถ้าจะกินก็ให้พูดว่าเรียกใช้เซตอาหารม้งกร แต่ถ้าปล่อยไว้เกินหนึ่งนาที่มันก็จะมิเซตอาหารม้งกรปรากฏขึ้นเช่นเดียวกัน ใครยังไม่อยากกินแนะนำให้เก็บไว้ในช่องเก็บของก่อนครับ”

ทุกคนรีบคว้าการ์ดไว้ โดยส่วนใหญ่ต่างเก็บไว้ในช่องเก็บของ เพราะตอนนี้จะกินคงลำบาก ที่สำคัญ ถ้าเอาไปขายต่อคงได้ราคาไม่น้อยเลยทีเดียว แต่เหตุผลที่ว่าไปล่าม้งกรเพราะหาที่เลี้ยงไว้ไม่มีกระดุกกินมันจะบ้าเกินไปหน่อยหรือเปล่า แล้วยังจัดการม้งกรรวมร้อยที่เข้ามารุมพร้อมๆ กันได้ด้วยตัวคนเดียว แบบนี้นั่นยิ่งกว่าที่คาดเอาไว้อีก

ลลิตาเป็นหนึ่งคนที่รีบเก็บการ์ดเข้าช่องเก็บของสำหรับนักข่าว แม้ตัวเธอจะอิงไปกับคำตอบ แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพ เธอจึงถามคำถามต่อไปได้

“คำถามที่สอง ทำไมถึงตั้งกฎเจ็ดข้อที่ทำให้ใช้พลังพิเศษไม่ได้ในเมืองนี้ แถมยังตั้งสำนักฝึกทักษะการต่อสู้ขึ้นอีกคะ” อีกหนึ่งคำถามที่ผู้เล่นอยากทราบ ในเมืองนี้ ความสะดวกสบายที่เคยมีหายไปจนหมดถึงมันจะทำให้เมืองสงบและปลอดภัยขึ้นก็ตาม

“ง่ายๆ ครับ ผมเห็นว่าปัจจุบันคนส่วนใหญ่ไม่ได้พกกำลังกาย

ไม่ได้ฝึกการต่อสู้ อาศัยแต่เทคโนโลยีทำสิ่งต่างๆ พอเข้ามาในเกมก็พึ่งทักษะในเกมมากเกินไป ผมบอกเลยว่าถ้าไปยังประตูปหทั้งสี่ คุณจะต้องมีความสามารถในการต่อสู้ด้วย จึงตั้งกฎนี้ขึ้นมา ถ้าใครมีความสามารถในการต่อสู้ไม่ถึงเกณฑ์ ต่อให้เลเวลเพียงพอมผมก็จะไม่อนุญาตให้เข้าประตูรับ อีกอย่างในเมืองนี้เป็นเมืองใหญ่มีการค้าขายไม่น้อย ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นจากการใช้ทักษะคงไม่ดี ที่สำคัญ เนื่องจากกฎนี้และผู้คุมกฎที่ได้รับการฝึกฝนทักษะการต่อสู้มาเป็นอย่างดี ทำให้ปัญหาในเมืองมีน้อยมาก” วันอธิบาย ทำให้ผู้เล่นเข้าใจมากขึ้น ถึงแม้จะคำนวณในใจว่าที่ไม่มีปัญหาในเมืองเพราะการลงโทษของผู้คุมกฎถือว่าโหดจนไม่มีใครอยากมีปัญหาด้วยต่างหาก

คำถามนี้ลลิตาก็คาดเดาเอาไว้ระดับหนึ่งจึงไม่ตื่นเต้นอะไร ที่ต้องถามเพราะมีคนโหดมาสูงที่สุดเป็นอันดับสอง ตอนนั้นก็เหลือคำถามที่หลายคนตั้งตารอ คำถามที่มีคนต้องการทราบเป็นอันดับที่หนึ่ง

“ต่อไปเป็นคำถามสุดท้าย คำถามคือ...ไฉย!”

ร่างลลิตากระเด็นไปด้านหลังจากการถูกผลอย่างแรง ชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาแทรก หยิบไมโครโฟนขึ้นกล่าว

“ฉันจะถามว่านายจะมาสู้กับฉันไหม”

เสียงฮือดังไปทั่วเมือง เมื่อพบว่าผู้ที่มาแทรกเป็นใคร

“นั่น มาร จอมมาร ผู้เล่นที่มีค่าหัวอันดับหนึ่งของเกมนี้” ผู้เล่นสายนักรบคนหนึ่งตะโกนขึ้นเมื่อเห็นชายหนุ่มหน้าหวาน

“กลุ่มผู้เล่นหน้าใหม่ที่ถือคติ ใครเกะกะตาย ใครขวางทางตาย ใครเข้าใกล้ตาย ใครมองหน้าก็ตาย ใครเรียกว่าน้องสาว สาวน้อย...ก็ยิงได้ทรมานก่อนตาย” ลั่นเสียง ผู้เล่นที่อยู่บริเวณด้านหน้าต่างพากันถอยห่างไปหมด แต่มีบางคนก็ขึ้นได้

“เดี๋ยวลี ในเมืองนี้ใช้พลังพิเศษไม่ได้ นี่เป็นโอกาสแก้แค้นแล้ว

พวกเราลุย” ผู้เล่นร่างยักษ์ชักดาบวิ่งไปยังผู้เล่นมาร

“อย่าหาเรื่องในเมืองนี้” เสียงตะโกนที่ดูซ้ำเกินไป ผู้เล่นร่างยักษ์ล้มลงทันที เมื่อมองไปบนพื้นก็พบรูขนาดย่อม ทุกคนต่างรู้กันดีว่าเป็นเพียงการเตือนเท่านั้น เนื้อท้องฟ้าปรากฏหุ่นยนต์ลาดตระเวนที่บินขึ้นมามากมาย

“ก่อนเรื่องทะเลาะวิวาทในเมือง เดือนครั้งที่ 1” เสียงเตือนที่ตั้งขึ้นทำให้ผู้เล่นคนอื่นต่างพากันหยุดนิ่ง ทุกคนทราบดีว่าการหาเรื่องหุ่นประจำเมืองเป็นเรื่องสิ้นคิดที่สุด ไม่เพียงมีความแข็งแกร่งระดับสูง พวกมันยังมีจำนวนมาก และถ้าพลาดจะต้องถูกจับกุม

ทุกสายตาจ้องมองผู้เล่นที่เก่งที่สุดในเกม เขาจะทำอะไรกับคำท้าของผู้เล่นที่มีค่าหัวมากที่สุด กลุ่มของผู้เล่นมารคนนี้ก็ถือว่าเป็นผู้เล่นที่มีความสามารถไม่น้อย โดยเฉพาะทักษะการต่อสู้ของทั้งห้าคนที่อยู่ในระดับสูงมาก บวกกับวิธีการเล่นเกมที่ใช้ทักษะแปลกๆ จนหาใครมาสู้ด้วยยาก หรือความจริงไม่มีใครอยากสู้ด้วยมากกว่า

หลายคนที่เคยไปเมืองที่ผู้เล่นมารปลดผนึกมาต่างพากันตกใจเนื่องจากเป็นคนละรูปแบบกับเมืองที่ผู้เล่นอันดับหนึ่งปลดผนึก ผู้คนในเมืองต่างหวาดกลัวเมื่อกล่าวถึง และไม่มีใครกล้าอธิบายสิ่งใดนอกเสียจากแสดงออกทางสีหน้าเท่านั้น จนถือว่าเป็นผู้เล่นปริศนาเช่นเดียวกัน เพียงแต่เป็นคนละรูปแบบ

“ไม่สู้กันไม่ได้หรือครับ” วันจำหน่ายมารได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่เจอบนชายหาด ทำให้ไม่ต้องการสู้กันโดยไม่จำเป็น ตอนนี้เขาผ่านอะไรมามากพอจนไม่อยากสู้กับมารอีก โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงเรื่องระหว่างเขาทั้งสอง

“ไม่ได้ หนี้แค้นอันมหาศาล มีรึฉันจะยอมง่ายๆ แต่ฉันก็คิดไว้แล้วว่านายจะต้องหาทางหลีกเลี่ยงเหมือนที่ผ่านมา เพียงแต่วันนี้ฉันมีข้อต่อ-

รองที่ทำให้นายไม่กล้าปฏิเสธคำท้า เปิดกล่องข้อความเดี๋ยวนี้นี้” มารเสียง
แข็ง จ้องมองวันด้วยสายตาเคียดแค้น

“อริส รับมารเป็นเพื่อน” วันสั่ง เพราะเขาเปิดระบบเฉพาะเพื่อน
สนิทจริงที่มีเพียงไม่กี่คน คำพูดนี้ทำให้หลายคนที่ยังจำต่างตกตะลึง เพราะ
ขนาดโดโรก็ยังไม่ได้สิทธิ์นี้เลย

มารสั่งเทวากดตอบรับ พร้อมส่งข้อความเข้าไปหา

“ผู้เล่นมารส่งข้อความมาค่ะ” เสียงเกมข้าดั่งขึ้นจากปากอริส วัน
กดอ่านข้อความบนหน้าจอ

ถึงไอบ้า ี่เง่า ชื่อบ๊อ คนขี้โกหก คนโลเล คนหลอกลวง รูปปั้น
ภูเขาหิน ไ้เก่ง และให้อ่านซ้ำอีกสิบรอบ

ฉัน MARA หรือในเกมนี้ใช้ชื่อว่า มาร ขอท้าต่อสู้กัน ถ้านาย
ไม่รับคำท้า ฉันจะฉีก เหยียบ แชน้ำ เผาทำลายหนังสือที่ได้จากเมือง
ชั้นสามแปดเมือง เมืองชั้นสี่สองเมือง

กฎการทำสู้

1. ห้ามหนีหายไปไหนระหว่างสู้ ใ้กลับไปบ้านแบบพิเศษก็ห้ามใช้
2. ห้ามใช้ทักษะทำให้ใช้ความสามารถไม่ได้ ไอเทมที่จัดการพวก
มีค่าหัวก็ห้ามใช้
3. ต้องสู้ในพื้นที่ที่เข้าพลังได้ ฉันขอเสนอป่านอกเมืองเฮราโพลิส
4. ฉันมีคนทั้งหมดห้าคน ดังนั้นฝ่ายนายก็ห้ามเอาคนไปเกิน
เช่นกัน คนที่เหลือให้ไล่ไปให้หมด
5. ฉันเกลียดนาย เกลียดนาย เกลียดนาย ให้อ่านซ้ำอีกล้านครั้ง]

“อืม ถ้าอ่านซ้ำล้านครั้งจริงกว่าจะได้ตอบคงอีกนานไม่น้อยเลย”
วันพิมพ์ในลำคอ ทำให้มารโมโหยิ่งขึ้นไปอีก

“เขาเรียกว่าเต็มอารมณ์ให้รู้ว่าคุณศึกษานาไหนต่างหาก ใครจะไปรอให้นายอ่านล้านครั้งกัน ถึงจะอยากให้อ่านก็เถอะ ไมสิ กลับไปนายต้องอ่านล้านครั้งด้วย”

“อืม...ฉันก็ได้ครับ สรุปตอนนี้ผมอ่านรอบเดียว ส่วนเรื่องสู้กันเอาตามที่ว่ามาเลยครับ” คำพูดของวันทำให้คนทั้งเมืองส่งเสียงฮือไปทั่ว

“นักล่าอันดับหนึ่งจะสู้กับจอมมาร”

“จะได้เห็นฉากสู้ของสุดยอดฝีมือในเกม คุ่มจริงๆ ที่มารอบนี้”

“เพื่อนต้องอีกฉากันแน่”

“ไม่หรอก ผมว่าน่าจะจบภายในพริบตามากกว่า”

“แบบนี้ต้องบันทึก กล้องอยู่ไหนนะ”

“ช่วยออกจากเมืองไปด้วยครับ” เสียงวันดังผ่านลำโพงไปทั่วเมือง

“อ้าว! โดนไล่ไปเลย”

“ดูแล้ว แล้วถึงจะเป็นจอมมารก็คงไม่มีค่าให้นักล่าอันดับหนึ่งต้องเสียเวลาสู้ด้วย ความจริงแค่สั่งให้หุ่นยนต์ยิงทิ้งก็จบแล้ว”

“แย่เลย นี่กว่าจะได้เห็นฉากเด็ด”

“ผมขอบอกอีกครั้งแล้วกัน ขอโทษด้วย ผมมีเหตุจำเป็นบางอย่าง ดังนั้นทุกคนยกเว้นผู้เล่นมาร ช่วยออกจากเกมไปสักหนึ่งวัน หรือไม่ก็ไปเมืองอื่น” วันขยายความให้ทุกคนได้ยิน

“เดี๋ยวลี ฉันยังถามไม่ครบเลย” สถิตาตะโกน เนื่องจากไม่กล้าไปแย่งไมโครโฟนคืน

“ไว้นัดกันใหม่แล้วกันครับ ผมให้เวลาสี่สิบนาที ถ้าใครยังอยู่ในเมืองนี้ หรือรอบนอกเมือง ผมจะฆ่าทิ้งทั้งหมด” สิ้นเสียงวัน หุ่นยนต์ประจำเมืองก็บินทั่วท้องฟ้า พร้อมเล็งปืนลงมาด้านล่าง

“ตุ๊ต...ใครที่ไม่ได้รับอนุญาต ภายในสี่สิบนาทีที่ยังอยู่ในเมือง...กำจัด...เริ่มนับเวลาได้” ตัวเลขเวลาปรากฏบนหน้าผากหุ่นยนต์และเริ่ม

นับถอยหลัง

“ถ้ามีอะไรที่ติดต่อมาแล้วกันนะคะ” ไตโรรีกล่าวส่งท้าย ก่อนเรียกใช้สกิลของกิลด์ระดับ A ที่ใช้ได้เดือนละหนึ่งครั้ง

“ถอยทัพ” ลั่นเสียง สมาชิกกิลด์ราชีนีทั้งหมดก็หายออกจากเมืองไปพร้อมกัน

ถอยทัพ : สกิลประจำกิลด์ระดับ A

ความสามารถ : ย้ายผู้เล่นในเมืองและรอบนอกเมืองห่างออกไปห้ากิโลเมตร กลับที่ทำการกิลด์ตามที่กำหนดโดยไม่สนใจเงื่อนไข ดีเลย์หนึ่งเดือน

เมื่อกิลด์ราชีนีจากไป ทำให้กิลด์พันธมิตรของวันซึ่งเป็นกิลด์ระดับ A ทั้งหมดก็ใช้สกิลหายไปเช่นเดียวกัน จึงเหลือเพียงกิลด์อื่นกับผู้เล่นอิสระและ AI

“ฉันขอตัวลา ถ้าต้องการพลัง พวกเราพร้อมช่วยท่านเสมอ” เอเฟียร์โค้ง ก่อนใช้ทักษะของราชากลับเมืองไปพร้อมบริวาร ราชาที่เหลือก็ทำเช่นเดียวกัน

ผู้เล่นส่วนที่เหลือต่างพากันวิ่งเข้าประตูเชื่อมเมืองกันเป็นการใหญ่ กิตติศัพท์การฆ่าอันน่ากลัวของผู้เล่นตรงหน้า คงไม่มีใครกล้าลองของเป็นแน่ ไม่นานในลานกว้างก็เหลือคนเพียงหกคนเท่านั้น

“พวกเราอยู่ด้วยได้ไหมคะ” อาลิเซถามด้วยความเป็นห่วง

“ฟั่วนขอความช่วยเหลือ” อควอริสยื่นหน้ามา แต่วันปิดหน้าต่างลงก่อน

“งะ อดดูจดหมายรักเลย” เอชิสทำแค้นปอง งอนเล็กน้อย

“จากข้อมูลที่เคยได้ยิน ผู้เล่นมารเป็นชายหนุ่มหน้าหวาน มีการ

เก็บค่าประสบการณ์เน้นการลากมอนสเตอร์ครั้งละมากๆ ถ้าใครเรียกเป็นหญิงสาวจะฆ่าทิ้งพร้อมกับทรมานไปด้วย” อวานีบอกข้อมูลในส่วนที่ได้คุยกับเพื่อนสนิทในเกม หัวข้อผู้เล่นที่อาจสร้างอันตรายให้แก่วันได้

“ดีมาก ฉันจะรออยู่ด้านนอกเมือง” มารหันหลังเดินออกไปทางประตูเมือง

“วันจะสู้กันจริงหรือ” อาลิเซ่ถาม

“แต่คินิสัยจดหมายรักมากกว่า ว่าเขียนแบบไหนพี่วันถึงยอมสู้ด้วย”

“นั่นสิ ปกติพี่วันไม่ชอบสู้กับใครสักเท่าไร”

“รู้แล้ว คินิว่า ต้องเขียนว่า วันคะเรามาสู้กัน ถ้าฉันชนะคุณต้องเป็นของฉัน หยิบ...แค่คิดก็ขนลุกแล้ว มารXพี่วัน อย่างพี่วันนี้เหมาะเป็นเคะมาก ไม่ไหว ไม่ไหว พี่วันห้ามแพ้ล่ะ”

โปก!

“งะ! พี่ตีอีกแล้ว ถ้าเปิดเทอมใหม่แล้วคะแนนตก โทษพี่คนเดียวเลย” เอซิสลูบหัวตัวเอง

“ก็มาจดหมายรักอะไรกัน คิดได้” อวานีหันไปหาวันเพื่อสอบถามต่อ “ดูท่าข้อความคงมีอะไรสักอย่างที่ปฏิเสธไม่ได้สินะ” วิคิดว่าผู้เล่นมารต้องเตรียมการบางอย่างเพื่อสู้กับวัน ดูเขาไม่ใช่คนโง่ที่จะสู้ทั้งๆ ที่รู้ว่าแพ้หรอก

“ถ้าตัดสินใจจริงจังเกินเหตุออก ก็คงเป็นแอ็กเกอร์อันดับสองได้เต็มภาคภูมิแหละครับ เออ เอซิส การต่อสู้ครั้งนี้ห้ามใช้ทักษะที่สุ่มใช้พลังไม่ได้ล่ะ”

“คะ” เอซิสรับปาก ก่อนขึ้นสโนว์บอร์ดลอยฟ้าไปพร้อมกับคนอื่น สโนว์บอร์ดทั้งห้าพุ่งผ่านประตูเมืองจนไปถึงป่าด้านนอก

สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าคือ ผู้เล่นชาวนอกจากมาร ยืนอยู่จำนวน

สี่คน ด้านข้างของमारมีร่างที่ไม่อาจระบุเพศได้แน่ชัด กลางหลังมีปีกแมลงวัน ดูเหมือนจะไม่ใช่มังกร

“เบลเซบับ” เสียงโลกิ๊งขึ้นมาจากเกราะ ทำเอาสี่สาววิตกกังวลเพิ่มขึ้น มอนสเตอร์ที่เคยแย่งชิงบัลลังก์ภพปีศาจกับลูซิเฟอร์

“เท่าที่จำได้ น่าจะเลเวลประมาณ 800 แต่ข้าไม่สู้กับมันหรอคะ” โลกิให้ข้อมูลเพิ่มพร้อมปฏิเสธการสู้รบกับคู่ต่อสู้ที่ไม่ใช่มังกร

“ไม่เป็นไรครับ ตามข้อตกลงคือสู้กับมังกรเท่านั้น แคบอกข้อมูลก็ช่วยได้เยอะแล้วครับ” วันหยุดคิดเล็กน้อย “จะให้สู้กับมารพร้อมเบลเซบับพร้อมกันน่าจะอันตรายไป ช่วยไม่ได้ อริสช่วยจัดการเบลเซบับให้หน่อย ผมจะแบ่งพลังไปให้ครึ่งหนึ่งแล้วกัน เรียกใช้อาวุธผ่านริสจะได้เลยครับ”

“ค่ะ”

แหวนนิ้วนางข้างขวาเปล่งแสง ก่อนเปลี่ยนเป็นอริสในร่างมนุษย์ “มิติศาสตร์”

สกลมิติศาสตร์ : ความสามารถติดตัว จ่ายพลังพิเศษ พลังจิตปราณ ธาตุ ให้อาวุธที่อยู่ในการควบคุมได้โดยไม่ต้องสัมผัส

“อริสได้รับพลังครึ่งหนึ่ง เรียบร้อยค่ะ” อริสรายงาน วันกินน้ำยาเพิ่มพลังแบบพิเศษเพื่อฟื้นฟูพลังที่จ่ายให้อริสไป

“ผมจะส่งพลังไปให้เรื่อยๆ นะครับ ใช้ได้เต็มที่”

“รับทราบค่ะ” ร่างอริสและวันลอยตัวไปประจันหน้ากับมาร สี่สาวเห็นดั่งนั้นก็ตามไปด้วย แต่กลับถูกชายหนุ่มทั้งสี่กันไว้ก่อน

“ตรงนี้ผ่านไม่ได้นะ มีแค่ The One คนเดียวที่ผ่านได้” บกยกมือห้าม

“ฟิอริสยังผ่านได้เลย ไม่เห็นไปห้ามกัน” เอชิสแย้ง

“คนผู้นั้น เกินกว่าที่ระดับพวกผมจะห้ามได้ ไม่สิ ต่อให้เบลเซบับ หรือใครในเกมก็ห้ามคนผู้นั้นคุ้มครอง The One ไม่ได้หรอก ไม่ว่าก่อนหน้านี้หรือปัจจุบันก็ตาม คนผู้นั้นสูงเกินระดับที่ใครจะประเมินไปแล้ว” พร่องตอบคำถามของเอชิสด้วยสีหน้าเคารพเป็นอย่างยิ่ง สร้างความแปลกใจให้อวานีมาก

“ฉันพวกเราคงต้องสู้กันสินะ” อวานีมองสำรวจคนทั้งสี่

“คงต้องเป็นเช่นนั้นครับ” ภาพขยับตัวบังอวานีไว้ บกเข้าหาเอชิส พร่องกับอาลิเซ่ ลักษณะกับอควอริส

“ไม่ทราบมาก่อนสักัน ขอทราบนามคุณผู้นับถือก่อนได้ไหม จะได้ประกาศทำอย่างเป็นทางการได้” ลักษณะก็กล่าวถาม

“ฉัน อวานี”

“อาลิเซ่”

“อควอริส น่ารักที่หนึ่ง”

“เอชิส น่ารักที่หนึ่งกว่า”

“ฉันพวกผมขอแนะนำตัวบ้างแล้วกัน ผมลักษณะ”

“บก”

“ภาพ”

“พร่อง”

“สุดยอดอะ ถ้าเรียงอีกแบบ ก็เป็น ภาพลักษณะบกพร่อง ใครคิดชื่อเนี่ย เจ๋งสุดๆ” เอชิสหัวเราะชอบใจ

ผู้ว่า!

เสียงดังสนั่นจนทั้งสี่หันไปมอง เห็นภาพวันถูกชกเข้าใส่เต็มแก้ม ซ้าย

“วัน!”

“พี่วัน!”

ทั้งสี่เตรียมขยับเข้าไปหาโดยไม่รู้ตัว แต่ก็ถูกขวางเสียก่อน

“ขอโทษครับ คงให้ไปไม่ได้” ทั้งสี่หนุ่มหยิบของบางอย่างออกมา
ก่อนร่างของทั้งแปดจะหายไป เหลือเพียงวันที่ลูบแก้มซ้ายอยู่ มุมปากมี
รอยยิ้มเล็กน้อย

‘ແຍ່ລະຕີ ເຢັນນີຣີສະທຳນ້ຳຟຣິກໄວ້ດ້ວຍ’